

Brinsmead contează

1 ianuarie 2009

Gili Cârstea

„Când vorbea Efraim, răspânda groaza în Israel. Dar cum a păcătuit cu Baal, a murit” (Osea 13:1).

Un vârtej teologic major, care crește în intensitate cu trecerea timpului, și va atinge apogeul în viitorul apropiat.

Eu și Edi Constantinescu avem un prieten comun: Robert D. Brinsmead. Ori de câte ori subiectul emisiunilor tv la care participă îi permite, Edi nu uită să amintească, și să susțină, celebra lui axiomă: „Pentru mine, Brinsmead contează.” El a scris și o lucrare, numită ”Why Brinsmead Matters,” pe care încă nu s-a hotărât să o publice pe internet.

Și pentru mine Brinsmead contează.

De ce atunci concepțiile noastre despre doctrina mântuirii se află în conflict ireconciliabil?

Răspunsul este simplu: Edi apreciază teologia lui Brinsmead de după 1970, și repudiază tot ce a predicat el înainte de această dată. Eu apreciez teologia lui Brinsmead înainte de 1970, și repudiez tot ce a predicat el după această dată.

Mai contează ce a crezut sau predicat Robert D. Brinsmead, la această oră târzie a istoriei?

Eu cred că da, și veți observa destul de repede că Brinsmead se află în centrul unui vârtej teologic enorm, care a afectat și continuă să afecteze biserica rămășiței în această ultimă fază a marii controversă. Dacă ceea ce au scris niște pescari needucați acum 2000 de ani contează, atunci cu siguranță contează ceea ce au scris și alții în istoria noastră denominațională.

Să pornim de la un dialog recent, miezul real al problemei. Edi și Sorin discută teologia judecății de cercetare și efectele ei asupra bisericii de azi. În acest context, Edi încearcă să explice că teologia ultimei generații, începută cu Jones și Waggoner și dusă până la concluzia ei firească de Brinsmead, duce la perfecționism. Iată exprimarea lui:

„Ellen White, în ultima parte a vieții, contrazice această teologie perfecționistă. Însă, până în 1957, noi nu am știut de aceste texte ale sorei White, pentru că nu au fost scoase. Când

au fost scoase? După ce Brinsmead ne-a dat în cap cu perfecționismul nostru, și a făcut o... Brinsmead a fost omul care a tras ultimele concluzii logice din poziția noastră istorică: „Dacă acesta este adevărul, așa trebuie să faceți.” Și avem revival-ul Brinsmead [Sorin: Eradicarea firii pământești, ca soluție] Eradicarea firii pământești, da, da. Așa. Și atunci au venit Eduard Heppenstall, Desmond Ford, au venit și i-au pus lui Brinsmead – pentru că bălălia era cu citate din Spiritul Profetic – au venit și au scos de la White Estate citatul și i l-au pus lui Brinsmead în față. Brinsmead a zis: „Ok, n-am știut de asta. N-am știut. Înseamnă că toată teologia noastră este greșită.” Și a trecut în cealaltă extremă. Dar, ce vreau să spun. Abia după aceea White Estate a publicat acele manuscrise în care spune foarte clar că nu există generație desăvârșită, și nu va exista niciodată. Punct, și fără comentarii.”

O astfel de declarație categorică este tulburătoare, și este cazul să-i dăm atenția cuvenită. Este biruința totală asupra păcatului în ultima generație perfecționism?

Edi spune că da, iar argumentele lui sunt punctate astfel:

1. Au existat pasaje „clare” ale Spiritului Profetic, în care EGW contrazice teologia perfecționistă a bisericii, dar White Estate nu le-a făcut publice decât în 1957.

2. Brinsmead a fost blocat în teologia lui când Heppenstall și Ford i-au pus în față paragrafele respective (De care aceștia știau, evident, deși nu fuseseră publicate).

3. Când a citit pasajele EGW și a văzut că ele contrazic teologia lui despre curățirea sanctuarului și ultima generație, Brinsmead a repudiat tot ce a crezut până atunci, și a trecut de partea reformaționiștilor din biserică, Heppenstall, Ford, LaRondelle, Naden.

4. Pasajele respective au fost publicate abia după ce Brinsmead s-a întors la 180 de grade, iar ele spun „foarte clar” că nu există generație desăvârșită, și că nu va exista niciodată.

L-am rugat pe Edi să mă ajute cu referințe, pe care în emisiune nu le prezintă. I-am cerut două lucruri: Care sunt pasajele misterioase, ținute ascunse în arhive, și unde a citit el că Brinsmead versiunea 2.0 (pentru că a existat și Brinsmead versiunea 3.0), s-a produs din cauza unor pasaje EGW pe care Brinsmead nu le-a cunoscut, nefiind publicate.

Edi a fost amabil și mi-a răspuns, deși timpul lui este extrem de limitat, cu atâtea emisiuni la care este invitat, plus devoționalul pe care îl produce personal.

Mi-a trimis o listă de pasaje, pe care o vom analiza mai jos, și mi-a spus că el știe despre confruntarea dintre Brinsmead și Ford-Heppenstall din două lucrări majore despre adventism: „The Shaking of Adventism,” de Geoffrey J. Paxton, și „Seeking a Sanctuary: Seventh-day Adventism and the American Dream,” de Malcom Bull și Keith Lockhart.

Vom analiza imediat acești autori, în căutarea faimosului dialog dintre Brinsmead și reformaționiști, dovada că Brinsmead și-a repudiat poziția susținută în anii 60 din pricina unor citate despre care nu știa nimic, acestea nefiind publicate.

Dar mai întâi să vedem citatele secrete care l-au făcut șah-mat pe Brinsmead, așa cum susține Edi:

1. „Nu putem spune, ‘sunt fără păcat’ până când trupul acesta netrebnic [în engleză, vile: de jos, josnic, mârșav, scârbos, respingător, detestabil] nu va fi schimbat și fasonat la fel ca și trupul Lui glorios” (ST 23 martie 1888).

2. „Priviți la Moise și toți profeții; priviți la Daniel și Iosif și Ilie. Priviți la acești bărbați, și dați-mi o singură propoziție în care ei pretind că sunt fără păcat. Sufletul care este în legătură strânsă cu Hristos, privind puritatea și excelența Sa, se va pleca în fața Sa cu fața plină de rușine” (3 SM 353).

3. „Urmează să apară o putere făcătoare de minuni; și se întâmplă atunci când oamenii pretind sfințenie, viață fără pată, înălțându-se tot mai sus și laudându-se singuri” (Sermon, March 7, 1885).

4. „Doar cei care sunt departe de Hristos pretind că sunt fără păcat – De ce oare atât de mulți pretind că sunt sfinți și fără păcat? Deoarece ei sunt atât de departe de Hristos. Eu nu am îndrăznit niciodată să pretind așa ceva. De când aveam 14 ani, și am înțeles voia Domnului, am fost dispusă să o împlinesc. Niciodată nu m-ați auzit spunând că sunt fără păcat. Cei care au reușit să vadă frumusețea și caracterul înalt al lui Isus Hristos, care a fost sfânt, onorabil, și a cărui strălucire umple templul, nu vor pretinde niciodată așa ceva. Și totuși, vom întâlni pe unii care spun așa ceva din ce în ce mai des” (Manuscript 5, 1885).

5. „Vreau să spun tuturor celor cărora slava lui Dumnezeu le-a fost descoperită: Nu veți avea niciodată înclinația să spuneți, ‘sunt sfânt, sunt sfințit’” (3 SM 345).

Acestea sunt citatele.

Mai întâi, să vedem dacă aceste pasaje susțin propunerea lui Edi că Ellen White și-a schimbat poziția „în ultima parte a vieții,” că nu a mai susținut perfecționismul din prima parte a vieții ei.

Așa cum puteți ușor observa, datarea acestor pasaje demonstrează tocmai contrariul, că ea nu a susținut perfecționismul nici în prima parte a vieții. Ea condamnă în termeni categorici pe oricine crede că este sfânt, mântuit, fără păcat. Cele două pasaje din 1885, ca și primul, publicat în Signs of the Times în 1888, spun foarte clar acest lucru.

Apoi, să vedem dacă pasajele au vreo legătură cu desăvârșirea unei generații finale, pe care Edi o numește perfecționism.

Cu excepția primului pasaj, pe care îl vom trata imediat, toate celelalte avertizează împotriva pretenției absurde că suntem sfinți, sau că trăim fără păcat, că am fost sfințiți aici, în cursul vieții pe acest pământ, în experiența de zi cu zi. Ea vorbește despre Daniel, Iov, Moise, Ilie, Iosif și toți profeții, cum niciunul dintre ei nu a pretins că este sfânt sau fără păcat, deși au fost chemați la marea cinste de a fi mesagerii lui Dumnezeu.

Pot exista persoane în biserică, din prezent sau din trecut, care să pretindă că sunt fără păcat, sfinte, dar biserica nu a predicat și nu a crezut niciodată așa ceva. Nu am citit nicăieri, și nu am auzit nicio predică în care cineva să facă o astfel de afirmație nepotrivită.

Nici chiar perfecționiștii noștri radicali, din dreapta spectrului teologic, nu susțin așa ceva, anume că ar fi acum sfinți, fără păcat. Ei doar speră ca biruința asupra păcatului, și deci atingerea unei stări de desăvârșire, să se producă acum, în viață, pas cu pas, în timp ce părăsesc

fiecare păcat sub puterea și cu ajutorul Duhului Sfânt. Odată părăsite toate păcatele, până la ultimul, ei sunt pregătiți să apară înaintea scaunului de judecată, gata pentru sigilare. Dincolo de această biruință, ei nu cred că mai este nevoie de un alt fel de curățire, deplasând Ziua Ispășirii pentru cei vii din locul ei legitim, o lucrare de la sfârșitul anului, și aplicând-o la experiența de zi cu zi a întregului an ceremonial.

Prin urmare, toate aceste pasaje sunt complet nefolositoare în a demonstra că „nu există generație desăvârșită, și nu va exista niciodată,” așa cum spune Edi.

Să ne întoarcem acum la primul pasaj din lista lui Edi, care pare a susține că nu va exista viață fără păcat aici pe pământ. Redau din nou pasajul:

„Nu putem spune, ‘sunt fără păcat’ până când trupul acesta netrebnic nu va fi schimbat și fasonat la fel ca și trupul Lui glorios” (ST 23 martie 1888).

La prima citire ar putea părea că acest pasaj se încadrează în subiectul nostru. Am putea confunda „glorios” cu „glorificat,” și să ne amăgim că trăirea fără păcat o să fie posibilă după ce acest trup supus putrezirii se va îmbrăca în neputrezire, adică simultan cu învierea morților și plecarea la cer.

Problema este că ea spune „glorios” și nicidecum „glorificat.”

Hristos a avut un trup „glorios” chiar aici pe pământ, în timpul vieții. Acel trup era un templu al lui Dumnezeu prin Duhul, o locuință a Șekinei, și din acest motiv trăia fără păcat. În El, două naturi erau unite, iar cea divină o făcea pe cea umană să reziste oricăror ispite – din afară sau din lăuntru – cu care era confruntat. El nu avea păcat, iar trupul acela glorios a fost războiul ceresc în care s-a țesut neprihănirea. A trăit trei decenii în acel trup glorios fără să comită un singur păcat. După înviere, a căpătat și trupul glorificat, cu care a și plecat la cer.

Diferența dintre ele este marcantă. Dacă ar fi trăit pe pământ în trupul acela glorificat, spune sora White, El „nu putea fi exemplul nostru.” Aceasta este o „realitate solemnă,” spunea dânsa unora care contestau faptul că Hristos a avut un trup glorios. Ei insistau că El a avut un trup glorificat, singurul motiv pentru care nu a păcătuit ca și noi. [1]

Chestiunea care sfâșie biserica nu este dacă și noi vom avea sau nu un trup glorios sau glorificat, ci când va fi „schimbat și fasonat” acest trup de moarte după chipul trupului Său glorios. Perfecționiștii spun că acum, zilnic, pe măsură ce înaintăm spre biruința totală. Liberalii, reformaționiștii, spun că niciodată „this side of heaven” („de partea asta a cerului,” adică până plecăm de aici spre cer). Biserica mondială este împărțită, și șchioapătă de ambele picioare teologice. Stă paralizată între două opinii: Îi este teamă să aducă desăvârșirea creștină prea aproape de viața zilnică, de frica liberalilor, dar nici nu riscă să o împingă prea târziu în viitor, dincolo de închiderea harului, de frica conservatorilor.

Noi nu susținem niciuna dintre poziții, deoarece solia foarte prețioasă despre neprihănirea lui Hristos nu se potrivește cu niciuna dintre ele. Dumnezeu a trimis pe solii Săi, în 1888, să spună bisericii că cerul o așteaptă la poarta Sanctuarului, acolo unde are loc cel mai important eveniment al tuturor timpurilor: Nunta, unirea dintre divin și uman. Era vremea Nunții, iar poporul nostru nu știa nimic despre așa ceva, și astfel nu putea simpatiza cu scopurile lui Dumnezeu.

Brinsmead a înțeles ceva din acest scop etern al lui Dumnezeu, chiar dacă i-a scăpat tocmai elementul fundamental al Nunții. Vom reveni asupra acestui subiect.

Prin urmare, există un timp când trupul nostru din starea actuală, de templu gol, va fi „schimbat și fasonat” după asemănarea cu trupul Său. Pasajul spune că atunci ar putea fi acceptabil să credem că suntem fără păcat, dar nu mai înainte. Deși, personal, eu cred că nici atunci nu vom pretinde așa ceva, deoarece știm că, fără locuirea Duhului Sfânt în templul Său, fără părtășia de natură divină, suntem zero. Un zero absolut.

Concluzia este evidentă: Când natura umană și cea divină se unesc (aceasta fiind definiția „nunții” din COL 307), iar trupul nostru este transformat după modelul Hristos, nelegiuirii i se pune capăt, păcatul „nu va mai fi găsit,” deoarece a fost pus pe capul lui Azazel și trimis în pustie. Sfinții acelei generații sunt sigilați (motiv pentru care vânturile sunt încă ținute în frâu – Apoc 7), lucrarea lui Hristos în Sanctuar este încheiată, iar Dumnezeu vine în fața omenirii, ca ea să înțeleagă că El este Domnul, „când voi fi sfințit în voi sub ochii lor” (Eze 36:23).

Așadar, pasajele oferite de Edi nu au nicio legătură cu generația finală a poporului lui Dumnezeu.

Să vedem acum dacă aceste pasaje trec următorul test, acela al timpului publicării lor. Edi spune că White Estate le-a ținut sub obroc, spre a nu tulbura liniștea perfecționiștilor, și că frații le-au scos de acolo (cam conspiraționist, pentru cineva care nu crede legendele urbane, nu?) doar ca să-i dea șah-mat lui Brinsmead, șmecherie care a dat rezultate. În treacăt fie spus, ce ne facem dacă mâine White Estate scoate din mână vreo două-trei pasaje care spun că duminica este ziua de închinare poruncită de cer?

Bun, eu m-am apucat să verific dacă pasajele respective au fost sau nu ținute la secret, ca să nu mă acuze Edi că mi-am lăsat creierul la garderobă. Și a fost bine că i-am urmat sfatul, deoarece am descoperit că susținerea lui este eronată. Toate pasajele au fost publicate, inclusiv primul dintre ele, care este cel mai aproape de subiectul nostru. Acesta a fost publicat în revista Semnele Timpului din 3 martie 1888, cu puțin înainte de sesiunea CG din 1888.

Dar am găsit ceva și mai spectaculos, pe care l-ar fi descoperit și Edi, dacă nu pătea rușinea cu lăsarea creierului la garderobă, atunci când s-a informat din Paxton, Bull și Lockhart dacă un pasaj din EGW a fost publicat, sau redat corect.

Eu credeam că numai reformiștii ciuntesc un pasaj, ca să nu se observe contextul, dar constat acum că și reformaționiștii stilați se îndeletnicesc cu acest sport reprobabil. Ascultați cum sună, complet, pasajul din 23 martie 1888:

„Trebuie să fim purificați, curățiți de orice este pământesc, până când reflectăm chipul Mântuitorului nostru, și devenim părtași de natură divină, scăpând de corupția care există în lume prin poftă. Atunci ne vom desfăta să facem voia lui Dumnezeu, iar Hristos ne va putea avea înaintea Tatălui și a îngerilor sfinți ca unii care locuiesc în El, și nu-I va fi rușine să ne numească frați. Dar nu ne vom lăuda cu sfințenia noastră. Pe măsură ce obținem idei tot mai clare despre puritatea infinită a lui Hristos, vom simți ca Daniel, când a văzut slava Domnului și a zis: „Culoarea mi s-a schimbat, fața mi s-a slujit, și am pierdut orice vlagă” (Dan 10:8). Nu putem spune, ‘sunt fără păcat’ până când trupul acesta netrebnic nu va fi schimbat și fasonat la fel ca și trupul Lui glorios. Dar dacă permanent căutăm să urmăm pe Isus, făgăduința că vom sta în

picioare înaintea tronului lui Dumnezeu fără pată, zbârcitură sau ceva de felul acesta, este a noastră; desăvârșiți în Hristos, îmbrăcați în neprihănirea și perfecțiunea Sa” (ST 23 martie 1888).

Spectaculoasă răsturnare de situație! Un pasaj care promitea să spulbere pentru totdeauna („Punct și fără comentarii!”) conceptul unei generații fără păcat, devine cel mai formidabil document în favoarea Nunții Mielului. Pasajul spune că este nevoie de o curățire totală, așa ca să putem fi făcuți părtași de natură divină. Astăzi oricine știe (sau ar trebui să știe), că atunci când cineva este părtaș de natură divină, el nu păcătuiește, așa cum susține Pavel în Romani capitoul opt.

Până acum așa ceva nu s-a întâmplat, ceea ce zguduie din temelii teza drepte radicale, că biruința asupra păcatului se obține progresiv, în cursul vieții.

Dar, așa cum spune pasajul nostru, se va întâmpla, ceea ce zguduie din temelii teza reformațiștilor că păcatul nu va putea fi biruit niciodată în generația finală.

Așadar, nici explicația că Brinsmead a fost stopat cu pasaje din Spiritul Profetic pe care nu le cunoștea nu stă în picioare. Aceste pasaje erau cunoscute, publicate, și nu aveau nicio relevanță în teologia lui Brinsmead. Din contră, ele îl ajutau în conflictul cu presa oficială, care susținea că biruința este acum, aici, o lucrare progresivă prin care păcatul se șterge în momentul părăsirii lui, și prin urmare nu este nevoie de o curățire ulterioară, într-o lucrare de ispășire viitoare, credință care ar amâna pregătirea individului periculos de mult.

Am fost curios să știu dacă presa bisericii oferă informații despre susținerea lui Edi că Brinsmead și-a repudiat teologia în urma descoperirii unor citate noi din Ellen White, puse pe masă de Ford și Heppenstall. Nu am găsit nimic. Am căutat ore întregi în literatura mișcării lui Brinsmead, și nu am găsit nimic. Am căutat în literatura lui Desmond Ford, și nu am găsit nimic. L-am întrebat pe Edi unde a găsit așa ceva, și mi-a răspuns că el a citit despre acel moment în Paxton (The Shaking of Adventism), și Bull&Lockhart (Seeking a Sanctuary: Seventh-day Adventism and the American Dream).

Cititorul nevizat ar putea întreba cine sunt acești autori.

Geoffrey Paxton este un teolog anglican interesat să înțeleagă criza din adventismul anilor '60 (mai avea el și alte interese, dar nu le discutăm aici). Cartea lui, „Zguduirea Adventismului,” încearcă să zugrăvească o schiță autentică, după părerea lui, asupra drumului întortocheat al teologiei adventiste de la tradiționalism la evangelicalism, de la legalism la reformațiune. Sau, mai bine zis, de la White la Luther. Prieten și susținător al lui Ford (ca și Paxton, Ford a fost anglican înainte de a se converti la adventism) în încercarea acestuia de a reforma și scoate din marasm teologia perfecționistă a adventismului, el subliniază conflictul ascuțit dintre teologii „aberați” ai adventismului, și cei „luminați,” precum Heppenstall, LaRondelle, Ford și chiar Brinsmead versiunea 2.0, adică Brinsmead cel din faza a doua a ecloziunii lui, în anii '70.

Bull și Lockhart sunt doi autori britanici, ambii foști adventiști. Lockhart s-a născut în familie de adventiști, a intrat în biserică prin botez, apoi a studiat la Newbold (unde a și predat mai târziu) și Andrews University. A părăsit biserică și acum lucrează ca ziarist independent. Bull s-a născut și el în familie de adventiști, a studiat un an la Newbold College, dar nu s-a alăturat niciodată oficial bisericii. Acum este lector la Oxford University. Lucrarea lor nu se

bucură de o critică favorabilă nici măcar din partea liberalilor din biserică, deși unii o apreciază ca fiind „cea mai bună carte despre adventism publicată vreodată” (Ron Numbers).

Nu am citit cartea lor, și nici nu găsesc detalii pe net, așa că informația din această sursă rămâne încă în discuție. Dar pe Paxton l-am citit, iar el nu oferă nici cea mai slabă susținere că Brinsmead a fost oprit din drum de citatele scoase de sub masă de Ford și Heppenstall. Absolut niciuna.

Iată cum explică Paxton surprinzătoarea schimbare la față a lui Brinsmead:

„În 1970, Brinsmead a început un studiu intensiv al teologiei reformatorilor. Nu numai că a citit scrierile reformatorilor, dar a făcut și un studiu al teologiei romano-catolice. Pentru prima oară a ajuns să înțeleagă reala diferență între Reformațiune și Biserica Romano-Catolică. A fost surprins să constate că teologia catolică nu proclamă o fățișă doctrină a mântuirii prin merit omenesc.

„A înțeles din materialele lui Luther, Lecturi din Galateni, că sensul expresiei reformatorilor pentru „neprihănirea prin credință” este doar îndreptățire... Acum a înțeles conceptul reformatorilor despre îndreptățire. A văzut că neprihănirea prin credință și lipsa de păcat în viața credinciosului sunt mutual exclusive” (Paxton, *The Shaking of Adventism – Off to an Auspicious Start: The 1950’s*).

Acesta este singurul motiv oferit de Paxton pentru schimbarea la față a lui Brinsmead în anii 1970. A renunțat la Spiritul Profetic, a renunțat la Biblie, și s-a lansat în aprofundarea teologiei reformatorilor. Sigur că Desmond Ford a avut o influență covârșitoare asupra lui. Când soția lui Ford era în ultima fază a suferinței ei, Desmond a petrecut zile întregi la reședința lui Brinsmead, cineva din familia acestuia fiind asistenta care a îngrijit de ea în acele momente grele.

Ei au discutat ore în șir implicațiile bătăliei în care erau prinși în jurul baricadei adventiste. Brinsmead era confruntat cu un monument de autoritate academică ce părea autentică: Cum poți duce reformațiunea mai departe, dacă nu cunoști elementele ei fundamentale?

Dar de aici și până la a afirma că Brinsmead a renunțat la teologia ultimei generații total fundamentată pe Spiritul Profetic deoarece i s-au arătat câteva paragrafe scoase de sub masă, cere o așa echilibristică mentală pe care eu, personal, nu reușesc să o practic.

Mai întâi, pasajele erau publicate, deci Brinsmead le cunoștea. Apoi, ele nu-i contraziceau teologia. Din contră, pasajele reprezintă o gravă acuzație pentru perfecționismul întreținut de biserică, și pe care Brinsmead îl combătea. Mai mult, chiar dacă ar fi existat câteva pasaje opuse teologiei lui, cum puteau ele să zdruncine monumentala colecție pe care se baza el?

Hai să admitem că ar fi apărut pasaje care îl combăteau. Era acesta un motiv să dea cu totul de pământ și să treacă în tabăra reformaționiștilor? Nicidecum. Putea să spună bisericii că există și pasaje care îl contrazic, dar că acestea, fiind în minoritate, nu pot schimba radical datele problemei. Ceea ce ar fi fost corect.

Doresc să explic de ce, pentru mine, Brinsmead contează. De aceea am să fac o scurtă trecere în revistă a taifunului care a zgâlțâit serios biserica în anii 1960, atunci când mișcarea condusă de el, „The Awakening Message,” și-a făcut apariția.

Robert Brinsmead 1.0

Robert Daniel Brinsmead s-a născut în Victoria, Australia, pe 9 august 1933. S-a înscris la Avondale College în 1955, și a completat cursurile pentru BA în teologie. O mare redeșteptare se petrecea printre studenții de la Avondale College în acel timp, iar Brinsmead era unul dintre cei mai serioși și zeloși. În ultimul an de colegiu, el a scris o broșurică în al cărei final cita o profeție cum că taina fărădelegii va intra în țara sfântă. Fără știrea și voia lui, o rudă a publicat și distribuit acel material care, inevitabil, a ajuns în mâna fraților. Conducerea seminarului a înțeles de aici că taina fărădelegii, papalitatea, este în biserică. Brinsmead a fost exmatriculat imediat, și nu i s-a mai acordat diploma, deși trecuse cu bine examenele pentru Bachelor of Arts în teologie.

Fără să se lase descurajat de acest incident major, el a continuat să studieze și să scrie. În 1959 a publicat lucrarea de bază a teologiei lui, God’s Eternal Purpose (Scopul etern al lui Dumnezeu), în care a folosit toate sursele de adevăr prezent existente la acea dată despre doctrina Sanctuarului. Construind pe temelii așezate de Jones, Waggoner și White, inspirat de lucrările impresionante ale lui Andreasen, Wieland și Short, el a reușit să mobilizeze aspirațiile acestui popor către destinul escatologic al misiunii lui ca nimeni altul mai înainte.

Lumina se răspândea în biserica mondială ca focul în miriște, și mii de oameni descopereau soluția simplă pentru încropeala laodiceană. A fost cea mai vastă redeșteptare din toată istoria bisericii rămășiței, ca forță și întindere, depășind cu mult efectele soliei 1888 dusă la adunările de tabără de trioul White-Jones-Waggoner după Minneapolis. Este adevărat, aceștia din urmă au avut la dispoziție un timp mult prea scurt pentru a învinge valul de opoziție clericală, iar biserica era mult mai redusă numeric. Brinsmead a fost singur, dar a avut la dispoziție un deceniu întreg. Este ironic că marea redeșteptare a lui Brinsmead a venit tocmai din Australia, acolo unde frații o exilasera pe sora White spre a scăpa de redeșteptarea ce părea să cuprindă biserica prin comunicarea soliei 1888 de trioul WJW, imediat după 1888.

Un alt lucru este demn de menționat aici. Niciodată nu se mai pomenise ca un outsider – mai grav, un fost adventist, un membru exclus – să aibă un asemenea impact asupra letargiei adventiste. Cine ar fi crezut că un amărât de student exmatriculat poate trezi geniul latent al mișcării advente într-un mod atât de spectaculos?

În general, poporul nostru este complet insensibil la opiniile foștilor adventiști. Mult mai ușor ar accepta să citească autori neadventiști decât foști membri, oricât de titrați ar fi ei. Cine citește astăzi în adventism Canright, Rea, Ballenger, Conradi, Stanton sau chiar Ford?

Dar cu Brinsmead nu a fost așa, iar acest lucru ar trebui să dea de gândit oricui. Deși exclus, cărțile lui, și în special God’s Eternal Purpose, au stârnit un val uriaș de interes și reacții

nebănuite printre membrii bisericii. Zeci de mii de oameni i se alăturaseră, spre uimirea și disperarea conducătorilor.

Lumina despre Sanctuar strălucea în biserica mondială, exact în termenii soliei 1888, în total acord cu poziția Jones-Waggoner despre sanctuar, în total acord cu studiile iubitorilor soliei, precum Wieland și Short, dar cu o energie și cu un impact asupra poporului nemaivăzute până atunci.

În plus, mesajul lui era compatibil cu, și depindea vital de Spiritul Profetic. Brinsmead nu prezenta nicio componentă a soliei lui fără susținere biblică și fără folosirea extensivă a scrierilor sorei White.

După informațiile pe care le am în acest moment, Brinsmead este singurul autor la subiectul Sanctuarului care a văzut, și a luat în serios, conceptul magistral despre Templu expus în Hristos lumina lumii, pagina 161 în original. Andreasen nu l-a văzut, Wieland nu pare impresionat de el, iar Short îl folosește doar în trecut, în lucrarea lui, Apoi Sanctuarul va fi curățit, doar ca o dovadă adițională la subiectul central al cărții, că planul de mântuire nu se poate realiza fără curățirea Sanctuarului, și că aici s-a concentrat solia 1888, pentru cei care au urmat-o „în slava ei crescândă.” Doar Brinsmead a văzut valoarea și profunzimea lui formidabilă, chiar dacă nu a reușit să pătrundă corect, sau alunecând involuntar, de la semnificația Nunții.

Sincronizări fascinante în peisajul adventist al anilor 1960

Apariția mișcării lui, „The Awakening Message,” trebuie înțeleasă în contextul mai larg al peisajului adventist al vremii. Cu câțiva ani înainte ca Brinsmead să înceapă studiile la Avondale College, Wieland și Short înaintaseră un protest comitetului Conferinței Generale. Bărbații din conducerea lucrării, îngrijorați că Ploaia Târzie și Marea Strigare nu se arată la orizont în ciuda tuturor planurilor și intențiilor bune, păreau dispuși la un nou experiment pe trupul inert al bisericii. Dacă fenomenul predicării „vieții biruitoare” (un trend care cuprinsese protestantismul acelor ani) este o mișcare autentică? De ce să nu beneficieze și poporul nostru de aceste binecuvântări?

Wieland și Short atrăgeau atenția că noul interes al corpului pastoral pentru „viața biruitoare” și „predicarea lui Hristos” nu este decât o imitație ieftină a evangheliei, și că „neprihănirea prin credință” predicată în celelalte biserici nu are nicio legătură cu solia îngerului al treilea, cu solia „foarte prețioasă” trimisă de Domnul poporului Său prin frații Waggoner și Jones în 1888. Nu este altceva decât o altă față a lui Baal deghizat în Hristos.

Conferința Generală a respins protestul, dar le-a cerut să-și exprime mai detaliat poziția, și care sunt argumentele lor pentru o autentică predicare a lui Hristos. Ei au pregătit astfel un manuscris, care a devenit mai târziu platforma pe care s-a alcătuit lucrarea lor de bază, 1888 Reexaminat [poate fi citită aici]. Manuscrisul nu s-a bucurat nici acum de aprobarea comitetului CG, așa că frații Wieland și Short s-au întors la posturile lor de misionari în Africa, lăsând cauza aceasta pe seama lui Dumnezeu, instanța imediat superioară.

Dar s-a întâmplat ceva interesant. O soră care lucra la secretariatul CG a descoperit manuscrisul și s-a îndrăgostit de el. A înțeles că lucrurile sunt destul de serioase, și a multiplicat manuscrisul pentru prieteni apropiați, fără voia sau știrea autorilor lui. Curând, el circula în ilegalitate peste tot în biserică, inclusiv la seminarul Avondale, unde peste câțiva ani urma să se înscrie tânărul Robert Daniel Brinsmead.

În același timp, lumea evanghelică a venit să bată la ușa Bisericii Adventiste, cu o întrebare foarte simplă: Dorește Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea să primească mâna dreaptă de bun venit în comunitatea bisericilor creștine, sau intenționează să păstreze statutul de cult necreștin?

Au început negocierile, și frații noștri au constatat cu surprindere că prețul cerut nu este prea mare. Evanghelicii nu erau deranjați de sabbat, de starea omului în moarte, de escatologia noastră problematică și de alte distinctive denominaționale. Singurele lucruri care deranjau erau poziția asupra Spiritului Profetic (avem un profet, ca mormonii?) și conceptul ispășirii complete la cruce în conflict cu judecata de cercetare.

Frații noștri au considerat că pot fi maleabili la aceste puncte, și au promis clarificarea lucrurilor de o manieră acceptabilă pentru toată lumea. Ce a urmat, este cunoscut și nu mai insist.

Dar sincronizarea în timp este fascinantă. În 1950, prin protestul Wieland-Short adresat Conferinței Generale aflată în sesiune, Domnul chema biserica înapoi la solia 1888, singura capabilă să pregătească un popor pentru revenirea lui Hristos.

Cu câteva luni înainte (28 noiembrie 1949), președintele Conferinței Pennsylvania, T.E.Unruh, îi scria o scrisoare lui Donald G. Barnhouse, laudându-l pentru emisiunile lui la radio despre neprihănirea prin credință, scrisoare care a declanșat întâlnirile cu evanghelicii. [2] La scurt timp, lumea creștină a venit să ne cheme alături de ea, să ne întoarcem la sola scriptura, sola fide, sola gratia, și să lăsăm în urmă basmele White și alte fantezii ale copilăriei.

Două oferte fascinante! Ce a ales Biserica Rămășiței, sau mai degrabă conducătorii ei, fără să se consulte cu poporul, adică fără să aducă subiectul în fața Conferinței Generale în sesiune?

Liderii noștri din anii '50 au ales așa cum spusese profeția: „Se întorc, dar nu la Cel Prea Înalt” (Osea 7:16). A fost o întoarcere, dar nu la oferta lui Hristos de a face din biserică mireasa Sa, așa cum insistaseră frații Wieland și Short. Ne-am întors către bisericile-surori, către Egipt, așa cum continuă Osea: „Mai marii lor vor cădea uciși de sabie, din pricina vorbirii lor îndrăznețe, care-i va face de răs în țara Egiptului” (idem). [3]

În timp ce biserica pregătea pentru publicare lucrarea Questions on Doctrine – prețul acceptării noastre în lumea civilizată a creștinismului – Dumnezeu pregătea un mesager și o solie prin care să contracareze aventura rămășiței cu trimișii împăratului Babilonului. Doar în acest context se poate înțelege și explica succesul uimitor al mișcării de redeșteptare a lui Brinsmead, o soluție aproape disperată din partea cerului.

La sfârșitul anului 1957, biserica publica Questions on Doctrine (QOD de acum înainte), iar Brinsmead era gata pentru publicare cu God's Eternal Purpose (GEP de acum înainte), care a ieșit de sub tipar în 1959.

QOD a bucurat un mic grup de teologi și pe administratorii de la CG, în timp ce a produs un vacarm de neimaginat în popor, fiind văzută în adevărata ei lumină: „Cea mai subtilă și periculoasă eroare” și „o foarte periculoasă erezie” (M.L.Andreasen). Iar un alt teolog de frunte al bisericii spunea: „Multe, dacă nu toate, din așa-zisele grupări disidente sau independente din ultimii 45 de ani sunt rezultatul direct al pozițiilor implicite sau explicite promovate de QOD asupra ispășirii și întrupării” (Herbert E.Douglass). Chiar unul dintre suporterii înfocați ai teologiei QOD, și cel mai reputat istoric adventist în mediile academice actuale, George R. Knight, recunoaște că lucrarea „se califică cu ușurință ca fiind cea mai divizivă carte din istoria Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea.”

GEP, din contră, a bucurat o masă enormă de laici și pastori adventiști, dar a produs un vacarm de neimaginat în rândul unui grup restrâns de teologi adventiști și administratori de la nivelul de vârf al lucrării. Au fost ambalate toate motoarele denominaționale, iar CG a asmuțit împotriva lui Brinsmead toată haita de dobermani reformaționiști, în speranța că vor reuși să păstreze turma Domnului în siguranță, departe de colții lupului răpitor din Australia. Nici nu le-a trecut prin cap fraților de la CG că haita respectivă, după ce își va îndeplini misiunea, se va întoarce să sfâșie turma pe care presupuneau că o apără.

În timp ce concluziile negocierilor cu Martin-Barnhouse începeau să ia forme concrete în teologia adventistă, cartea lui Brinsmead, GEP, se răspândea în biserică, întărind credința poporului în doctrina fundamentală a Sanctuarului, a cărei repudiare tocmai se pregătea la vârful lucrării.

Sincronizarea fascinantă, de care vorbeam puțin mai sus, continuă.

În timp ce Dumnezeu pregătea puternica platformă a Sanctuarului, ca o contra-pondere la noua poziție adventistă reprezentată de QOD, Avondale College îl propulsa pe Desmond Ford, pregătindu-l pentru viitoarea încheștare cu Brinsmead. Ford absolvise seminarul în 1950, și pentru o perioadă fusese pastor și evanghelist în diverse locuri. Acum Avondale îl chema înapoi, pentru pregătire superioară. A obținut BA în 1958 la Avondale, apoi masteratul în teologie sistematică la Andrews University în 1959, anul publicării cărții lui Brinsmead, GEP. Apoi a mers la Michigan State University, unde și-a obținut doctoratul în retorică, în 1961, tocmai când a explodat marea redeșteptare condusă de Robert Brinsmead. În același an, Ford a fost numit șef al catedrei de teologie la Avondale, și membru în Biblical Research Committee, cea mai eficientă platformă pentru stoparea lui Brinsmead. La Avondale, Ford era considerat „omul-soluție” la toate problemele teologice ale bisericii, inclusiv noua amenințare „perfecționistă.”

Platforma redeșteptării conduse de Brinsmead

Cartea lui Brinsmead, God's Eternal Purpose, era clădită solid pe Daniel 8:14, verset despre care sora White spusese că este „temelia și stâlpul central al credinței advente” (GC 409).

Pe această temelie au venit în 1888 Jones și Waggoner, și au așezat conceptul lor despre scopul lui Dumnezeu cu Sanctuarul, realizat în Hristos, și a cărui „taină” nu se poate încheia fără realizarea aceluia scop în poporul Său. [4]

Apoi Andreasen a dezvoltat acest concept, plasându-l în cadrul larg al mării controverse, a cărei încheiere depinde de o generație a poporului lui Dumnezeu vindecată complet de păcat. [5]

Wieland și Short au consolidat „temelia și stâlpul central al credinței noastre” prin munca perseverentă și obositoare de a recupera episodul și implicațiile soliei 1888. Convingerea lor era că „Sanctuarul va fi curățit,” dacă biserica rămășiței va răspunde invitației la nuntă, și va înțelege că, așa cum Hristos a fost făcut „asemenea fraților Săi,” tot așa frații Săi vor trebui făcuți asemenea Fratelui lor mai mare. [6]

Brinsmead nu a făcut decât să pună laolaltă toate mărgăritarele recuperate din moloz de acești slujitori ai lui Dumnezeu, să le sprijinească cu numeroase declarații ale Spiritului Profetic și să le așeze în cadrul corect al credinței advente.

Brinsmead nu a adus nimic personal în această redeșteptare. Nu veți găsi nimic original, nou sau necunoscut în God’s Eternal Purpose, ci doar o prezentare simplă, coerentă, eficientă și imbatabilă a doctrinei adventiste despre Sanctuar, în lumina soliei 1888. Cu ea, a dat foc adventismului anilor 60, producând o redeșteptare nemaivăzută niciodată în istoria bisericii.

Vrăjmașii adventismului, din interior sau din exterior, susțin până în ziua de astăzi că ceea ce s-a întâmplat atunci a fost o simplă „agitație,” „agitația Brinsmead,” și se fereșc ca de foc să recunoască faptul că aceea a fost o mare redeșteptare, o predicare a adevărului adventist cu totul excepțională.

Dar acceptăm expresia „agitație,” dacă ne gândim că și lucrarea Domnului Hristos, sau a ucenicilor, a fost numită „agitație.” O simplă agitație care a tulburat biserica, și pe care Sinedriul a gestionat-o cu mult profesionalism.

A fost teologia lui Brinsmead perfectă?

Răspundem și noi ca sora White, când vorbea despre solia Jones-Waggoner: „Cred fără nicio îndoială că Dumnezeu a trimis adevăr prețios la timpul potrivit prin frații Waggoner și Jones. Îi prezint eu pe aceștia ca fiind infailibili? Spun eu că ei nu vor face o afirmație, sau vor prezenta idei care nu pot fi puse în discuție, sau care nu pot fi eronate? Spun eu așa ceva? Nu, nu spun așa ceva. Nu spun așa ceva despre niciun om de pe pământ. Dar eu spun că Dumnezeu a trimis lumină, și este cazul să fiți atenți cum o tratați” (EGW 1888 Materials, 566).

Și eu cred că Dumnezeu a trimis adevăr prețios, la un timp foarte potrivit, prin Robert Brinsmead, timpul când liderii bisericii din acea perioadă au tras macazul spre a gara adventismul pe o linie moartă, să spulbere orice șansă ca cineva, vreodată, să se mai întoarcă la poarta Sanctuarului unde ne așteaptă Hristos la nuntă.

Pun și eu o întrebare: A existat în experiența poporului lui Dumnezeu vreo mare redeșteptare în care teologia reformatorilor, solilor, mesagerilor respectivi, să fie perfectă?

A fost teologia apostolilor perfectă? A fost teologia lui Luther perfectă? A fost teologia mileriților perfectă? A fost teologia Jones-Waggoner perfectă? Și totuși, Dumnezeu a oferit prin ei o foarte mare lumină, și care va fi confirmată odată de produsul ei final, o biserică „fără pată, zbârcitură sau ceva de felul acesta.”

Nu, Brinsmead nu a fost nici el infailibil, și vom vedea imediat acest lucru. Da, a avut idei care pot fi puse în discuție. Da, a avut idei care au fost eronate, foarte eronate, și vom discuta imediat despre ele. „Dar eu spun că Dumnezeu a trimis lumină, și este cazul să fiți atenți cum o tratați.”

Ce este „perfecționismul?”

Primul lucru ce trebuie clarificat este acuzația de perfecționism adusă tuturor celor care iubesc solia 1888 și conceptul ultimei generații. A fost Jones perfecționist? A fost Andreasen perfecționist? Au fost Wieland și Short perfecționiști? A fost Brinsmead perfecționist?

După dicționar, perfecțiunea este „o condiție, o stare, sau calitatea de a fi liber, sau cât se poate de liber de orice defect; acțiunea sau procesul de a îmbunătăți ceva până când ajunge fără defect” (New Oxford American Dictionary).

În domeniul religios, există multă confuzie cu privire la acest subiect, fără să se dea atenția cuvenită învățaturii biblice despre desăvârșirea creștină. În desăvârșirea creștină cred toți protestanții, de la luterani până la adventiști. Ea doar este folosită spre a denigra pe cei care au alte idei decât noi.

Chiar Paxton, anglicanul care critică perfecționismul lui Brinsmead, recunoaște că este vorba de timpul când perfecțiunea este atinsă, și nu dacă este posibilă sau nu. El recunoaște că „aderenții mișcării lui Brinsmead respingeau perfecțiunea acum și aici.” Adevărat. Ascultați ce spune el în *The Shaking of Adventism*:

„Așa cum am mai spus, contribuția specifică a lui Brinsmead a fost să așeze ștergerea păcatelor ultimei generații în timpul judecății pre-advente. Cu alte cuvinte, ceea ce protestantismul ortodox vedea ca realizându-se la a doua venire a lui Hristos, Brinsmead vedea ca având loc la judecata care precede revenirea, în escatologia adventistă” (Paxton – *The Shaking of Adventism, Off To An Auspicious Start: The 1950's*).

Paxton are dreptate aici. Protestanții cred și ei că sfinții vor fi fără păcat la a doua venire. Prin urmare, perfecționismul este o doctrină legitimă și scripturistică în protestantism. Protestanții sunt și ei perfecționiști.

Atunci de ce batjocorește Paxton, alături de savanții adventiști (și alți prieteni de pe plaiuri mioritice), pe Jones, Andreasen, Brinsmead, numindu-i perfecționiști, cu o vădită notă de superioritate academică? Dacă toată lumea crede că sfinții care merg în cer vor fi eliberați total de păcat, de ce acest joc murdar? Dacă toți sunt perfecționiști, de ce unii sunt mai perfecționiști decât alții? Pe ce criterii?

Știe toată lumea: Protestanții nu cred, și prin urmare resping doctrina adventistă despre Sanctuar, și de aceea nu acceptă că există un timp, înainte de a doua venire, când generația finală va fi eliberată de păcat. Ei nu acceptă faptul că se poate trăi fără păcat pe acest pământ, ci doar în cer, și eventual pe drumul către cer, dar nicidecum aici, pe această planetă.

Straniu, nu? Ce îi deranjează cu privire la timp? De ce luptă cu disperare pentru componenta timp? Dacă se poate cu puțin timp înainte de revenirea lui Hristos, la sunetul ultimei

trâmbițe, când sunt aduși la viață cei din morminte, de ce să nu se poată cu ceva timp înainte, în timpul judecății, Nunții, Zilei Ispășirii finale? De ce spumegă ei împotriva ultimei generații, deși teologia lor susține și ea acest concept? Doar pentru că se află la o distanță oarecare de timp? Dacă Hristos mântuiește deplin din păcat cu câteva ore înainte de revenirea Sa, de ce nu poate mântui la fel de deplin cu câteva săptămâni înainte?

Tot acest circ reformaționist împotriva conceptului unei generații finale nu are decât un singur scop: Amânarea Nunții Mielului, împiedicarea bisericii de a deveni Mireasa lui Hristos, descurajarea oamenilor de a primi invitația la nuntă. Spiritul care inspiră această teologie știe bine că, fără Nunta Mielului, nu există a doua venire, și deci nu există generație care să trăiască fără păcat.

Pilda Domnului Hristos descoperă un adevăr tulburător: Biserica rămășiței va batjocori pe slujitorii împăratului și îi va omori, astfel ca poporul să nu audă de Nuntă, și să privească invitația ca pe o mare primejdie. În traducerea KJV, cea mai uzitată în adventism, afirmația sună perfect: „Rămășița a pus mâna pe robi, și-a bătut joc de ei, și i-a omorât” (Mat 22:6 KJV). [7] Toți slujitorii lui Dumnezeu care au chemat rămășița la Nunta Mielului, de la Jones-Waggoner până la Brinsmead, au fost batjocoriți și omorâți. Și operațiunea continuă.

Revenind la perfecționism, există un aspect al acestei chestiuni care trebuie neapărat subliniat. Poporul nostru a întreținut mult timp, și continuă să întrețină în largi segmente ale lui, credința că ștergerea păcatelor se face acum, aici, pe măsură ce le biruim unul câte unul. Pas cu pas, sub călăuzirea și puterea Duhului, părăsim păcatele unul câte unul, și doar cei care le-au biruit pe toate pot primi Ploaia Târzie și vor fi sigilați. Acesta a fost aspectul fundamental al predicării adventiste chiar de la începuturile mișcării, iar presiunea așezată asupra conștiințelor oamenilor era mare. Ce fac dacă nu reușesc să biruiesc orice păcat până la judecată? Și dacă judecata a trecut de numele meu, și, după cum știu bine, n-am biruit orice păcat? Și ce facem cu părinții noștri, acum la odihnă, și care n-au biruit deloc orice păcat spre sfârșitul vieții, ba chiar au revenit la unele pe care le părăsiseră?

Acestea fiind realități evidente, putem spune că „perfecționiștii” se împart în trei categorii:

a) Unii cred că eliberarea de păcat, ștergerea lui, are loc acum, aici, pe parcursul vieții, până la moarte sau până la închiderea harului.

b) Alții cred că ștergerea păcatului, eliberarea completă, are loc în clipa revenirii lui Hristos, când trupul acesta muritor se va îmbrăca în nemurire.

c) Și alții cred că ea are loc în momentul Zilei Ispășirii finale, un eveniment escatologic major, după care harul este închis, eveniment care poate avea loc oricând poporul lui Dumnezeu înțelege acest lucru și îl acceptă. Adică vine la nuntă.

În anii 60, categoriile erau reprezentate după cum urmează:

Varianta A era predicată de denominațiune și practică de popor în măsură copleșitoare. Și se menține până astăzi în top. [8]

Varianta B era susținută timid, mai mult în taină, de câțiva teologi de vârf, care își făcuseră studiile la facultăți neadventiste, precum Heppenstall, Ford și LaRondelle, și de un grup

restrâns de administratori. Este poziția protestantă ortodoxă, predicată de marile școli de teologie, și pe care o susține și Paxton în cartea lui ca fiind singura acceptabilă, ortodoxă, biblică. [9]

Varianta C era susținută de o mână de oameni, precum Wieland, Short, sau urmași nedeclarați ai lui Andreasen, cărora li s-au alăturat Brinsmead și prietenii lui. [10]

Brinsmead, prin poziția lui din GEP, pune în pericol varianta pe care biserica o predica, și pe care poporul o practica. Frații susțineau că o astfel de teorie amână pregătirea pentru judecată, oamenii fiind înclinați să păcătuiască liniștiți, odată ce biruința este oferită doar la Ziua Ispășirii finale, adică undeva într-un viitor incert și improbabil. Poporul era presat să fie gata acum, să biruiască păcatul acum, să trăiască fără pată acum, ceea ce dădea impresia unei credincioșii autentice, dar producea o tensiune păguboasă și nefolositoare, căci oamenii erau făcuți să creadă că doar cei cu o musculatură spirituală serioasă vor putea răzbi până la sfârșit, ceea ce era complet greșit. Brinsmead explică poziția lui:

„Chiar din anii ‘50 am început să înțeleg că această concepție generalizată de a atinge desăvârșirea este imposibilă și inutilă, indiferent dacă cineva și-o fundamenta pe citate din Inspirație, istorie sau experiență. Din cauza acestei doctrine, care era predicată încă de când am intrat eu la facultate, în 1955, foarte puțini oameni cu care am vorbit aveau o speranță reală și aprinsă că vor fi capabili să treacă scrutinul apropiatei judecăți a celor vii. Nu este nicio exagerare să spunem că cei mai mulți trăiau cu teamă și groază cu gândul la judecată, fără să aibă nicio idee despre cum să fie gata, afară de „sforțează-te și mai tare, prin harul lui Dumnezeu,” și sperând ca judecata să nu vină prea curând” (A Review of the Awakening Message, pagina 1).

A.T. Jones vedea lucrurile în aceeași lumină. Vorbind de la tribuna Conferinței Generale din 1893, el povestește experiența practică în solia 1888, solie pe care o dusesse împreună cu Waggoner și Ellen White la adunările de tabără de după Minneapolis:

„Unii acceptau solia [1888] chiar așa cum era prezentată, și erau bucuroși să descopere că Dumnezeu are o neprihănire care rezistă la judecată, și este acceptabilă în ochii Săi – o neprihănire cu mult mai bună decât orice ar putea fabrica poporul în ani și ani de muncă grea. Oamenii aproape că își epuizaseră sufletele încercând să producă un nivel suficient de neprihănire care să reziste în timpul de strâmtorare, și să întâmpine cu bucurie pe Domnul la revenirea Sa; dar nu au reușit așa ceva. Acum ei erau așa de bucuroși să descopere că Dumnezeu are o haină a neprihănirii, pe care o oferă ca un dar fără plată oricui o acceptă, și care este eficientă și acum, și în timpul plăgilor, și în timpul judecății, și de-a lungul întregii veșnicii, și pe care au primit-o cu bucurie așa cum a oferit-o Dumnezeu; au mulțumit din inimă Domnului pentru aceasta” (A.T. Jones – GCB 1893).

De la Jones până la Brinsmead, toți iubitorii soliei 1888 au înțeles acest lucru elementar, și de aceea acuzațiile de perfecționism aberant aruncate împotriva lor au fost, sunt și vor fi mereu nedrepte și răutăcioase.

Biserica reacționează

Redeșteptarea se răspândea tot mai mult în biserică, Brinsmead era invitat peste tot în America, Australia și chiar Europa, să predice, să prezinte seminarii, iar cărțile și revistele produse de grupul lui se răspândeau peste tot. În mai puțin de un an de la publicarea cărții GEP, în 1959, Robert Brinsmead devenea personajul numărul unu al agorei adventiste.

Situația devenea intolerabilă, din punctul de vedere al conducătorilor noștri. Deși mass-media denominațională tuna împotriva mișcării lor, deși pana cărturarilor se pusese la lucru împotriva lui Brinsmead, noile adevăruri pătrundeau tot mai mult în biserică. Comunitățile se polarizau vizibil, iar membri, pastori sau chiar profesori erau excluși. Un caz notoriu a rămas în istorie, când unui pastor fidel teologiei lui Brinsmead i s-a cerut de către comitetul Conferinței lui să declare în fața lor: „Robert Brinsmead este de la diavolul.” Deoarece pastorul nu a putut să bâiguie decât că, la fel ca și el, „Robert Brinsmead a făcut unele lucruri diavolești,” frații i-au suspendat autorizația, și i-au dat zece luni de concediu să-și rezolve dilema.

La începutul anului 1961 Conferința Generală a organizat un grup de teologi și administratori care să se întâlnească cu Brinsmead, deși acesta era un paria pentru ei, un nimeni, ceea ce arată cât de disperată era situația. Biserica, prin liderii ei secretoși, tocmai semnase pactul cu evanghelicii, prin care se angaja să aducă adventismul înapoi în protestantismul select al zilei, iar acum un lunatic din tufișurile australiene spulbera toată munca și visele lor de glorie.

Grupul era alcătuit din frații Lowe (șeful Defense Literature Committee), Cottrell, Neufeld, Olsen și Roenfelt, și urma să analizeze teologia lui Brinsmead și implicațiile ei asupra bisericii. Cu câțva timp înainte, frații din acest grup ceruseră materiale asupra cărora să-și îndrepte atenția și primiseră de la Brinsmead cele două cărți reprezentative ale mișcării: *God's Eternal Purpose* și *Weighed in the Balances*, plus câteva puncte esențiale ale soliei lor, definite astfel:

1. Hristos a intrat în Sfânta Sfintelor în 1844 spre a face o ispășire specială și a șterge păcatele poporului Său;
2. Biserica nu a intrat prin credință în această lucrare de ispășire finală a lui Hristos;
3. Biserica poate intra acum în această mare experiență a curățirii sanctuarului;
4. Când rapoartele păcatului din cer sunt șterse prin sângele ispășitor al lui Hristos, ele nu vor mai fi rememorate, nu vor mai reveni în mintea poporului lui Dumnezeu. Parabola despre Iosua și îngerul, din Zaharia, exprimă foarte bine această experiență;
5. Această experiență a ștergerii păcatelor (curățirea sanctuarului), trebuie să aibă loc înainte de primirea ploii târzii;
6. Poporul lui Dumnezeu este chemat să se adune la sanctuar spre a intra în această experiență înainte ca decretul (Apoc 13) să fie dat.

Întâlnirea a avut loc, dezbaterile s-a desfășurat în condiții frățești, dar când a apărut raportul grupului de la CG, Brinsmead a constatat cu uimire că el nu abordează nici întrebările de bază, nici cărțile trimise în acest scop. Raportul analiza idei și expresii extrase din diferite pamflete aflate în circulație, o tehnică destul de convenabilă dar cu totul nepotrivită în situații de

o asemenea gravitate. Evident, raportul contrazicea categoric tot ce susținea Brinsmead, și era redactat la fel ca și raportul întocmit de grupul care a respins manuscrisul Wieland-Short, în anii 50, cramponându-se de mărunțișuri și orgolii dar evitând sistematic esențialul.

Comparația este grăitoare. În timp ce comitetul pentru negocierile cu evanghelicii a făcut compromisuri și piruete necondiționat, acceptând să modifice poziția teologiei adventiste despre judecata de cercetare spre a se potrivi teologiei evanghelicilor, și promițând să pună piedica la picioarele „lunaticilor” din biserică, comitetele pentru analiza protestului Wieland-Short, sau cel din cazul lui Brinsmead, au repudiat fără nici cea mai mică nuanțare tot ce susțineau ei.

Ca și în cazul Minneapolis 1888, Dumnezeu a făcut tot ce se putea face. Un singur lucru nu se poate face în asemenea cazuri, și anume să forțezi Mireasa să se maturizeze. Frații din conducere erau decizi să meargă pe drumul acesta de împrietenire cu lumea, și au dovedit că pot recurge la metode drastice spre a stopa orice încercare de a devia drumul bisericii în orice altă direcție. Review și Ministry au început să tragă foc încrucișat împotriva lui Brinsmead, iar pastorii, aflați sub acest asediu, au început să calmeze elanul care părea să cuprindă biserica mondială. Pentru membrii bisericii, nu era ușor să ți se ceară să alegi între conducerea CG și un fost adventist din Australia.

Eradicarea naturii umane

Teologia lui Brinsmead din această perioadă a avut însă o slăbiciune gravă, aproape fatală. Nu se știe cum, și în ce circumstanțe, predicarea lor a deviat de la sensul elementar al nunții, care este unirea dintre divin și uman, părtășia cu natura divină. Deși ei înțeleseră corect, și predicau corect că scopul lui Dumnezeu este Hristos în voi, adică realizarea noului legământ, iar locul este Sfânta Sfintelor a Sanctuarului ceresc, în timp exprimarea a deviat, folosindu-se tot mai des expresia „eradicarea naturii pământești.” Poate a fost o scăpare, în vârtoarea bătăliei semantice cu savanții noștri, poate a fost o capcană întinsă de aceștia, pe care Brinsmead și prietenii lui nu au remarcat-o, cert este că se vorbea tot mai mult despre eradicarea firii pământești, și tot mai puțin, sau deloc, despre unirea dintre divin și uman. [11]

Nu-i putem reproșa lui Brinsmead, în antichitatea erei informatice, că nu avea acces la toate pasajele Spiritului Profetic, în special monumentală colecție despre părtășia cu natura divină. [12] Doar deplângem faptul că el nu s-a ținut tare de propria poziție exprimată clar în GEP, că nunta este unirea dintre divin și uman, definiția oficială din Parabole 307. Această slăbiciune a dus la un concept fundamental greșit, și pe care Dumnezeu nu-l putea susține. În Ziua Ispășirii nu este nevoie de eradicarea naturii păcătoase; nunta nu este distrugerea, înlăturarea naturii umane, ci unirea cu natura divină.

Natura umană nu este păcătoasă prin ea însăși. Ea doar a colaborat cu „omul cel vechi” – legea păcatului și a morții – fiind înrobite de poftele și patimile lui. Când Adam a păcătuit în Eden, s-a produs „icabod” – s-a dus slava, adică Duhul Sfânt a plecat din templul inimii lui Adam, templu care a fost preluat imediat de legea păcatului și a morții, cu directiva ei supremă, criminalul instinct de conservare.

Natura umană a fost târâtă în fărâdelege, neputând să funcționeze împotriva legii tiranice care o stăpânea. Omul a rămas fără sistemul divin de operare, natura divină, Duhul Sfânt. În acest sens, o eradicare a naturii umane ar însemna nimicirea completă a omului, singura componentă care a mai rămas, după ce ființa duală, uman plus divin, se despărțise din cauza păcatului.

Oricât de elastic am putea folosi expresia „eradicare,” speculând că ei se refereau doar la o curățire, o spălare a naturii umane, sensul Nunții este pierdut. Oamenii înțelegeau că există în ei ceva care trebuie eradicat, distrus, și că acest ceva are legătură cu „trupul acesta supus putrezirii.”

În realitate, omul nu avea nevoie decât de revenirea naturii divine la locul ei de drept, astfel ca natura umană să fie preluată de „legea Duhului de viață” care funcționase așa bine în Hristos Isus. Când vine Legea Duhului de viață, pleacă legea păcatului și a morții. Cele două sisteme de operare nu pot fi instalate simultan pe același disc, deși creștinii se măgulesc cu ideea că își pot partiționa hardul, să poată beneficia de avantajele ambelor sisteme de operare. Nu prinde bine acolo, o mică partiție, să ne bucurăm și de avantajele acestei lumi, dar să nu ratăm nici splendorile viitoare? Dumnezeu spune că „oamenii cu inima împărțită” se amăgesc singuri. Nu putem fi simultan și cu omul cel vechi, și cu Hristos (Rom 7:1-3).

Prin urmare, deși solia lor era o clară întoarcere la Sanctuar pentru realizarea Nunții Mielului, insistența că atunci ar avea loc o eradicare a naturii umane vicia întregul concept.

Și încă ceva. Ei nu aveau nicio idee, sau nu vorbeau despre caracterul lui Dumnezeu, despre faptul că legea, sistemul divin de operare care trebuie instalat în templul inimii, este o transcriere a caracterului Său. Această lipsă urma să producă probleme grave, odată ce biserica intra în confruntarea esențială din ultima scenă a mării controversă: Cine este Dumnezeu și cine este Baal.

Dar aceste două probleme serioase ar fi fost remediate în foarte scurt timp, dacă frații de la CG, în loc să-l combată mortal pe Brinsmead, s-ar fi aplecat asupra problemei cu post, plâns și bocet – așa cum recomandă Domnul prin Ioel – și ar fi cerut călăuzire divină în momentul acela de cumpănă. Dar ei, mândri că sunt capabili să gestioneze orice criză, au ales calea bătătorită a strămoșilor din 1888, dovedindu-se „nedemni de încredere când sunt în joc interese majore.”

Nu numai că au pus în primejdie de moarte pe solii lui Dumnezeu, dar au întors biserica din nou în pustie, și au refuzat iarăși invitația la Nuntă.

Brinsmead 2.0

Ei bine, deodată, la începutul anilor 1970, a explodat bomba. Brinsmead anunță biserica mondială că repudiază întreaga lui teologie și credință, și dorește să ceară scuze bisericii pentru confuzia creată – scuze primite cu un enorm simțământ de ușurare din partea liderilor bisericii.

Ce s-a întâmplat? Cum a fost posibil așa ceva? Dacă solia era „temelia și stâlpul central al credinței noastre,” cum se explică o răsturnare de situație așa dramatică în viața celui mai eficient și zelos promotor al ei?

Să ne întoarcem puțin în urmă.

În popor, valul interesului pentru noua lumină despre Sanctuar era de neoprit. Robert Brinsmead și fratele lui, John, erau invitați peste tot în biserica mondială, iar publicațiile lor se răspândeau fără ca administrația bisericii să poată face ceva, cu toate amenințările și măsurile drastice la care au recurs în anumite locuri. Peste tot pe unde se afla că vor călători ei, conducătorii intrau în panică. Numele Brinsmead stârnea reacții puternice oriunde în biserică, iar liderii de la CG nu-și puteau explica un asemenea succes. De unde provenea efervescența uimitoare a poporului pe care ei abia dacă îl puteau motiva pentru o minimă implicare religioasă, oricât de formală ar fi fost ea? De ce Brinsmead reușea atât de bine, iar ei nu, cu toată mașinăria administrativă de care dispuneau, cu toată autoritatea indiscutabilă de care se bucurau?

Nu le-a luat însă prea mult timp ca să înțeleagă că opoziția teologică împotriva lui Brinsmead mai mult stârnea focul, și trezea pe oameni la studiu, în loc să lămurească pe cineva.

Strategia trebuia schimbată. În loc să-l demonizeze pe Brinsmead, nu ar fi mai avantajos și eficient să-l câștige de partea lor? Nu ar fi mai folositor dacă Brinsmead însuși și-ar repudia teologia, și ar tăia radical elanul acesta popular pornit în direcție greșită?

Vedeau bine că Brinsmead nu va putea fi niciodată clintit de pe platforma adevărului adventist despre Sanctuar prin gherilă teologică, și că tirul cu citate din Spiritul Profetic era clar în defavoarea lor. Iar poporul observa acest lucru. Constatau, de asemenea, că pana cărturarilor eminenți ai bisericii – Heppenstall, LaRondelle, Ford – se pusese degeaba la lucru, membrii de rând fiind insensibili la subtilitățile prin care aceștia încercau să tragă carul evangheliei un pic mai spre stânga autostrăzii teologice.

Era clar, Brinsmead trebuia oprit cu orice preț. Și au reușit. Mutarea câștigătoare s-a numit Desmond Ford. Dar nu Ford teologul și savantul apologet al bisericii, ci Ford prietenul din tinerețe al lui Brinsmead.

Ford a absolvit colegiul Avondale în 1950, și timp de aproape șapte ani a lucrat ca evanghelist și pastor în diferite districte, după care Diviziunea South Pacific (pe atunci Australasian Division) l-a chemat la Avondale, pentru studii superioare. Cu doi ani înainte, Brinsmead tocmai începuse studiile la Avondale, unde cei doi s-au cunoscut, și deseori discutau împreună. În 1958, Ford a obținut BA în teologie la Avondale și a plecat la Andrews University pentru masterat în teologie sistematică, iar Brinsmead a fost exmatriculat de la Avondale, pentru ofensa adusă bisericii cu acel pamflet despre care am vorbit deja. Unii dintre colegii de școală ai lui Brinsmead spun însă că situația a fost puțin mai complexă.

Conducerea colegiului era îngrijorată de atmosfera încinsă produsă de interesul studentesc pentru redeșteptare. Tinerii se adunau în dormitoare, studiau și se rugau până la orele mici ale dimineții, ceea ce era împotriva regulamentului, iar Brinsmead era printre cei mai entuziaști. În plus, conducerea școlii avea ceva rezerve față de el, și chiar au existat intenții serioase de a-l împiedica să continue școala în câteva rânduri, dar Dr. Burns, profesorul lui de religie, a intervenit, deoarece aprecia dedicarea și seriozitatea tânărului Brinsmead. Acesta venea

dintr-o familie de adventiști, dar care, pentru o scurtă perioadă de timp, se alăturaseră mișcării de reformă, când Robert era foarte mic. În acea perioadă, frații erau în alertă, văzând peste tot rebeli și revoluționari, gata să fure oile staulului adevărat. Dar în cazul lui Brinsmead, se înșelau. [13]

După exmatriculare, Brinsmead a scris cartea lui principală, GEP, și a început ceea ce s-a numit ulterior „The Awakening Message.” Ford și-a terminat masteratul la Andrews, și imediat s-a înscris la Michigan State University pentru un doctorat în retorică. În 1961 și-a obținut PhD-ul, și a fost numit șeful catedrei de religie la Avondale College.

Acum, foștii colegi de la Avondale s-au întâlnit în confruntarea teologică ce sfâșia biserica mondială, dar pe metereze opuse. Brinsmead susținea doctrina adventistă despre Sanctuar, cu elementul ei central, Ziua Ispășirii, iar elita academică a bisericii, în frunte cu Ford, Heppenstall și LaRondelle, încerca să demonstreze că doctrina nu este biblică, că nu există viață fără de păcat până la revenirea lui Hristos, și că neprihănirea prin credință este doar îndreptățire.

Brinsmead nu putea fi convins cu asemenea nimicuri, deoarece el cunoștea profeția, că „oamenii vor folosi orice tehnică spre a face cât mai puțin proeminentă diferența dintre credința Adventiștilor de Ziua a Șaptea și a acelor care păzesc prima zi a săptămânii” (2 SM 385), și o vedea confirmată de cel mai reductibil specialist al bisericii în doctrina Sanctuarului, M.L.Andreasen, care spunea că acel lucru se întâmplă chiar în prezent: „Am atins un moment de criză în denominațiunea noastră, când conducătorii încearcă să impună o doctrină falsă, și amenință pe cei care se opun. Întreaga operațiune este incredibilă” (Letters to the Churches, No. 3, p. 9).

Dar s-a întâmplat ceva interesant. În ultima parte a decadei 1960, soția lui Desmond Ford, Gwen, s-a îmbolnăvit de cancer, și au hotărât să urmeze un tratament alternativ, undeva în apropierea reședinței familiei Brinsmead. Gwen a stat la cumnata lui Brinsmead, Verna, care era asistentă, și sub a cărei supraveghere se afla. Nepoata lui Brinsmead, Julia, povestește că Desmond Ford s-a întâlnit de multe ori cu Robert Brinsmead în acea perioadă. De asemenea, a doua soție a lui Ford, Gillian, confirmă faptul că Brinsmead și Ford se întâlneau și deseori ieșeau la o plimbare, iar subiectul lor era mereu teologia.

Nu vrem să intrăm în speculații și presupuneri, mai ales că cei doi evită să vorbească despre întâlnirile lor. Totuși nu ne este greu să înțelegem ce se întâmpla acolo. Ford tocmai obținuse un PhD, și nu era vorba de o specializare banală. Omul devenise doctor în retorică. Retorica scrierilor lui Pavel, mai precis, exact punctul central al confruntărilor ulterioare cu Brinsmead. Da, ați auzit bine, retorică. Și nu obținuse doctoratul pe ochi frumoși. Ford era o somitate, de o inteligență sclipitoare, cu o memorie fotografică, iar acum deținea un PhD în retorică. Nu este greu să ne imaginăm forța de persuasiune a lui Ford, și capacitatea lui de a jongla cu sensurile cuvintelor, propozițiilor, un domeniu în care Brinsmead era copil mic, o victimă sigură în fața puterii hipnotice a acestui specialist al jocului cu vorbe. Un doctor în retorică face din țânțar armăsar, și vinde pe bani buni armăsarul, chiar și celor mai pretențioși crescători de cai. În cazul nostru, doctorul vindea o caricatură a epistolelor lui Pavel cu totul ruptă de fundamentul teologiei lui, templul inimii și noul legământ. [Update 1]

Brinsmead nu și-a dat seama de capcana în care a intrat. A fost convins că poziția lui este inatacabilă, și era bucuros, probabil, că Ford îi recunoaște superioritatea la acest capitol. Pe Ford îl interesa altceva, un lucru simplu și nevinovat: Să-l convingă pe Brinsmead să studieze

reformațiunea. Cum poate mișcarea adventă să ducă reformațiunea la o încheiere glorioasă, dacă elementele de bază ale doctrinei reformatorilor nu sunt cunoscute? Propunerea părea logică. Aici, Ford era pe terenul lui, iar Brinsmead era complet descoperit. El nu studiasse prea mult literatura reformațiunii, nimic mai mult decât ceea ce învățase în seminar.

Ford era prietenul și fratele lui, un profet al Domnului ca și el, iar Brinsmead nu era omul care să se dea înapoi în fața marilor provocări. I s-a părut că propunerea este corectă, și a primit-o imediat.

Dacă așa s-a întâmplat sau nu, în acest moment este mai puțin important. Ceea ce este cert, este că în 1970, Brinsmead a renunțat la turnee și evanghelizări, și s-a apucat să studieze sistematic Luther, Calvin, și alți mari reformatori. Iată ce spune prietenul și colegul lui de mai târziu, Geoffrey Paxton:

„În 1970, Brinsmead a început un studiu intensiv al teologiei reformatorilor. Nu numai că a citit scrierile reformatorilor, dar a făcut și un studiu al teologiei Romano-Catolice. Pentru prima oară a ajuns să înțeleagă reala diferență între Reformațiune și Biserica Romano-Catolică... Acum a înțeles conceptul reformatorilor despre îndreptățire. A văzut că neprihănirea prin credință și lipsa de păcat în viața credinciosului sunt mutual exclusive” (Paxton, *The Shaking of Adventism – Off to an Auspicious Start: The 1950’s*).

Descoperind concepția lui Luther despre îndreptățirea doar prin credință, el a tras concluzia că aceea este singura definiție corectă a doctrinei pauline, și prin urmare, oricine dorește să ducă reformațiunea mai departe trebuie să facă din ea temelia credinței. Orice evanghelie care propune mai mult decât îndreptățire prin credință, trebuie să fie falsă, anatema.

Brinsmead a capitulat în fața lui Heppenstall și Ford, recunoscând că nu există viață fără păcat și o ultimă generație înainte de revenirea lui Hristos. A repudiat tot ce susținuse inițial, a renunțat la încrederea în Spiritul Profetic, și la tot ce este fundamental adventist. S-a întors la teologia protestantă a îndreptățirii doar prin credință, în care Sanctuarul nu are absolut niciun loc. Pentru el, aceasta era evanghelia veșnică. Orice altceva era legalism, romanism, Trent.

O inexplicabilă răsturnare de situație

Cum era posibil așa ceva? Toată lumea era uimită de prăbușirea uluitoare a lui Brinsmead. Mulțimea care îl urmărea cu bucurie stătea mută de uimire și privea neputincioasă. Nu înțelegea cum este posibil ca un asemenea campion al credinței să părăsească dintr-o dată o cauză atât de nobilă cum era pregătirea miresei lui Hristos pentru nuntă. Le venea imposibil să creadă că totul a fost o mare eroare, și că doctrina Sanctuarului trebuie părăsită. A fost totul o amăgire? Au crezut ei basme meșteșugit alcătuite? Cum este posibil ca o minciună să provoace o asemenea fenomenală redeșteptare în biserică, o așa puternică motivare de a trăi în neprihănire? Poporul nostru retrăia marea dezamăgire din 1844, acum la o scară mult mai largă.

Dar la cartierul general al lucrării era bucurie. Frații răsufiau ușurați că totul s-a terminat cu bine, că „lunaticul” care punea în primejdie angajamentele lor cu Martin-Barnhouse a fost stopat. De acum, sperau ei, biserica se va elibera de fantasmele trecutului, ajutată de teologi

eminenți ca Heppenstall, LaRondelle sau Ford. Da, mai ales de Ford, care era privit ca un mesia, și care a căpătat un rol proeminent în biserica mondială. Nici nu bănuiau frații cu cine au de-a face, sau că va veni timpul când vor regreta amarnic succesul lui Ford în doborârea lui Brinsmead. [14]

Cum se poate explica prăbușirea ametoitoare a lui Brinsmead? Dacă solia lui era de la Dumnezeu, de ce nu l-a ferit El de un asemenea dezastru? Și dacă aceasta este soarta tuturor celor care îmbrățișează adevărul despre Sanctuar și Nuntă, nu este mai sănătos să ne ținem departe de el? Dacă un titan ca Brinsmead s-a prăbușit, încercând să ducă solia 1888 la concluzia ei logică, adică Nunta Mielului, ce șanse avem noi, niște pigmei, să scăpăm de capcana în care a căzut el? Această mentalitate a ținut departe de solia 1888 pe foarte mulți dintre lucrătorii și membrii bisericii noastre. [15]

Deci, de ce și-a repudiat Brinsmead credința în Sanctuar? De ce a părăsit el o solie care realmente trezise biserica din tragicul ei somn laodicean?

Pot exista multe explicații, unele pe care probabil că nici chiar Brinsmead nu le înțelege. Cu siguranță există detalii pe care nu le vom percepe, acum și aici. Eu cred totuși că informațiile pe care le avem acum, când privim la rece acea perioadă fierbinte, ne permit să tragem o concluzie corectă asupra eșecului lui Brinsmead.

Mai întâi, trebuie să constatăm un lucru uimitor, așa spune irepetabil în oricare dintre apostaziile cu care ne-am confruntat. Poporul nostru nu l-a urmat pe Brinsmead în noua lui teologie reformatonistă. Cu succesul pe care îl avuse asupra bisericii mondiale, era normal ca o parte însemnată să îl urmeze pe noul drum. Dar nu s-a întâmplat. Cu excepția unor colaboratori fideli, care pot fi numărați pe degetele de la o mână, pastorii și membrii bisericii care îmbrățișaseră solia lui nu l-au urmat în noua lui teologie din 1970. [16]

Aceasta spune multe despre efectele pe care le are solia 1888 asupra iubitorilor ei. Oamenii știu că nu mesagerul este important, că nu el este centrul de interes, ci adevărul, lumina pentru care se luptă. Ei au văzut adevăr în solia lui Brinsmead, și l-au urmat. Când mesagerul s-a poticnit, ei au rămas în picioare, deoarece urmaseră un adevăr, nu un om.

Și mai interesant. Cât timp a durat redeșteptarea din anii 60, niciunul dintre urmașii lui Brinsmead nu și-a cerut retragerea din biserică, și nu a dorit să fie despărțit de trupul din care era o parte. Oamenii nu considerau că trebuie să abandoneze corabia, doar pentru că frații lor conducători nu apreciază solia, sau pentru că îi persecută. În schimb, administrația a amenințat, cenzurat și exclus pe mulți dintre cei ce împărtășeau și proclamau solia. Acest lucru trebuie reținut, deoarece este important în desfășurarea tragediei din biserică de astăzi.

În război, desconsiderarea informațiilor este fatală

Există în Scriptură un episod care se potrivește perfect cu tragedia care s-a abătut asupra lui Brinsmead, și care aruncă multă lumină asupra enigmei prăbușirii lui.

Ca și biserica zilelor noastre, Israel a avut parte de perioade de cumplită apostazie, de îndepărtări dramatice de la adevăr. Aproape permanent l-au confundat pe Dumnezeu cu Baal, iar

scurtele momente de trezire erau urmate de căderi și mai spectaculoase. Dumnezeu a trimis în fiecare generație pe slujitorii Săi cu lumină și adevăr, sperând să trezească poporul din orbirea în care se desfăta.

Așa s-a întâmplat în timpul domniei lui Ieroboam. Acest urmaș al lui David, din interese politice, a încercat să schimbe credința poporului în cel mai elementar aspect al ei, Sanctuarul. El era tulburat la gândul că oamenii, fiind obligați să meargă la templul de la Ierusalim spre a aduce jertfe, și spre a participa la sărbătorile anuale precum Paștele, Ziua Ispășirii sau Sărbătoarea Corturilor, nu vor avea inima legată de noua împărăție. Dacă se vor duce, gândea Ieroboam, vor dori reunificarea regatului lui David, „se vor duce după Roboam, iar pe mine mă vor omorî.”

După ce s-a sfătuit cu apropiații lui, împăratul „a făcut doi viței din aur și a zis poporului: ‘Destul v-ați suit la Ierusalim; Israele! Iată Dumnezeul tău care te-a scos din țara Egiptului.’ A așezat unul din acești viței la Betel, iar pe celălalt l-a pus în Dan” (1 Împ 12:28-29). A ales preoți din popor, iar el era pontifex maximus, oficiind la altar în ocaziile speciale.

Ce făcea aici împăratul lui Israel era o încercare de schimbare a doctrinei Sanctuarului, schimbare care aducea odată cu ea stricarea scopului lui Dumnezeu cu sanctuarul, acoperirea intențiilor Sale în planul de mântuire, și implicit schimbarea lui Hristos cu Baal. Nu știm dacă Ieroboam participase la conferințe cu „evangelicii” vremii lui, sau dacă dorea să dea dovadă de puritate doctrinală spre a uimi pe cineva; cert este că el a făcut, în esență, exact același lucru ca și liderii noștri din anii 50, încercând să schimbe adevărul despre Sanctuar.

Dumnezeu nu putea lăsa să se întâmple așa ceva fără să-i avertizeze de pericolele la care se expun într-un astfel de proiect. A ales un mesager din Iuda, poporul rămas credincios Sanctuarului, pe care l-a trimis la Betel cu o solie.

Profetul a ajuns la Betel „tocmai pe când stătea Ieroboam la altar să ardă tămâie” (1 Împ 13:1). Fără să ceară permisiune cuiva spre a vorbi, profetul și-a comunicat mesajul:

„Altarele! Altarele! Așa vorbește Domnul: ‘Iată că se va naște un fiu casei lui David; numele lui va fi Iosia; el va junghia pe tine pe preoții înălțimilor, care ard tămâie pe tine, și pe tine se vor arde oseminte omenești!’ ... Acesta este semnul care arată că Domnul a vorbit: Altarul se va despica, și cenușa de pe el se va vărsa.”

Uimitoare îndrăzneală, să atace deschis și în public autoritatea și puterea ei eclesiastică!

Furia împăratului-preot a reacționat imediat: „Prindeți-l!”

De ce să-l prindă? Omul lui Dumnezeu nu dădea niciun semn că ar vrea să fugă. Dar, ca întotdeauna, conducătorii lui Israel au crezut că problema este cu solii, nu cu ei și idolatria lor. Au crezut că dacă închid gura mesagerilor, vor putea păcăli poporul. Și, de cele mai multe ori, a mers.

Mâna acuzatoare pe care Ieroboam o întinsese împotriva slujitorului lui Dumnezeu a paralizat. Altarul s-a despicat, și cenușa de pe el s-a vărsat, ca un semnal pentru toate generațiile viitoare că orice variantă de doctrină mântuitoare se va dovedi falimentară, și că orice variantă de altar ar fi îmbrățișată, ea nu va sluji decât la arderea oaselor profeților mincinoși ai lui Baal.

Omul lui Dumnezeu s-a rugat, iar mâna împăratului și-a revenit. „Intră cu mine în casă, să iei ceva de mâncare, și-ți voi da un dar” (13:7), l-a îmbiat împăratul. Dar omul lui Dumnezeu

avea instrucțiuni precise, de care depindea chiar viața lui. Așa că a răspuns: „Jumătate din casa ta să-mi dai, și n-aș intra cu tine. Nu voi mânca pâine, și nu voi bea apă în locul acesta; căci iată ce poruncă mi-a fost dată, prin cuvântul Domnului: ‘Să nu mânânci pâine, nici să bei apă, și nici să nu te întorci pe drumul pe care te vei duce’” (13:8-9).

Și omul a plecat acasă. Misiunea a fost îndeplinită, iar mesajul corect comunicat. Mărturia lui a produs o enormă comoție în poporul lui Dumnezeu, iar împăratul lui Israel a fost umilit, descurajat și avertizat în intențiile lui de a altera adevărul despre Sanctuar. Domnul vorbise în Betelul idolatru, și vai de preoții noului altar, cu inimile și urechile netăiate împrejur.

Pe drum însă a fost interceptat de un profet din Betel. L-a invitat la masă, în casa lui. Profetul Domnului a refuzat, deoarece ordinele lui erau clare la acest subiect: „Să nu bei apă și să nu mânânci pâine acolo.”

Acum intervine neprevăzutul uluitor și straniu, aproape ireal, care a lovit mereu lucrarea mesagerilor lui Dumnezeu: „Și eu sunt prooroc ca tine; și un înger mi-a vorbit din partea Domnului, și mi-a zis: ‘Adu-l acasă cu tine ca să mânânce pâine și să bea apă.’ Îl mințea” (13:18).

Omul lui Dumnezeu l-a crezut, și a intrat la masă, să bea apă și să mânânce pâine în Betelul idolatru. Restul este cunoscut. Omul lui Dumnezeu a fost mâncat de leu.

Cum este posibil? De ce un mesager cu atâta autoritate, evident aflat sub călăuzirea lui Dumnezeu, să sfârșească tragic, chiar în ziua marelui lui triumf? De ce nu l-a avertizat Dumnezeu că prietenul lui teolog îl minte?

Aceasta este tragedia lui Robert Brinsmead. Dumnezeu l-a chemat să facă o mare lucrare, chiar în clipele când împăratul nostru aranja schimbarea doctrinei adventiste despre Sanctuar, ca și Ieroboam.

Deși nu avea nici pregătire, nici autoritate în biserică, Dumnezeu l-a ridicat la un rang nemaivăzut de popularitate și influență. Anii slujirii lui au fost perioada când lumina despre Sanctuar și scopul lui Dumnezeu a strălucit cel mai puternic în poporul nostru. El și-a rostit solia, fără teamă sau scuze, iar împăratul nostru a tunat la urechile elitei teologice adventiste: „Prindeți-l!”

Dar mâna împăratului nostru a paralizat, incapabilă să ducă la îndeplinire schimbările preconizate în QOD, aflate pe masa lor de lucru. Poporul era de partea lui Brinsmead, iar oamenii noștri de frunte nu puteau decât să-și frângă mâinile neputincioși, nicidecum să-l prindă pe Brinsmead în capcanele semantice pe care i le puneau în cale.

Brinsmead nu trebuia să se hrănească cu pâinea și apa teologiei bisericii acelei vremi, și el s-a ținut departe de luptele de gherilă urbană cu teologii vremii. A rămas credincios soliei încredințate lui, adevărata pâine și apă de care poporul avea nevoie în acel timp de criză. Prin prezentarea fenomenală a scopului lui Dumnezeu cu Sanctuarul, el a strigat împotriva altarului fals la care se pregăteau să officieze mai marii noștri. Acela era un altar (sinonim cu un tron – Evr 4:16) de pe care diavolul preluase lucrarea lui Hristos dinaintea de 1844. Era un tron mincinos, și un hristos mincinos, iar scopul era să atragă pe copiii sinceri ai lui Dumnezeu de la poarta Sanctuarului ceresc, acolo unde câțiva încă mai așteptau pe Isus pentru realizarea nunții cu cei vii.

Dar a venit profetul Ford, și l-a invitat să guste din pâinea și apa pe care el le cumpărase din Betelul creștinismului apostaziat, de unde se hrănise mereu. Era și el profet, și Domnul îi vorbise și lui. De ce să nu aibă împreună o frumoasă părtășie în jurul cuvântului lui Dumnezeu, adevărata pâine și apă vie? Îl mințea.

Și Brinsmead, omul lui Dumnezeu, cel care băga groaza în casa împăratului ori de câte ori deschidea gura, a primit invitația, și a intrat să mănânce pâine și să bea apă cu Desmond Ford. Pâinea reformaționistă a unei evanghelii care este doar îndreptățirea prin credință. A mâncat, a băut, și a plecat direct spre moarte, în gura leului care abia îl aștepta, leul care dă târcoale „și caută pe cine să înghită” (1 Petru 5:8).

În acea zi fatidică a anului 1970, Brinsmead, omul lui Dumnezeu, a murit, ca o împlinire lugubră a profeției lui Osea:

„Când vorbea Efraim, răspândea groaza în Israel. Dar cum a păcătuit cu Baal, a murit” (Osea 13:1).

Da, Brinsmead chiar răspândea groaza în Israel când vorbea, deoarece nimeni nu putea ține piept uraganului produs de adevărul prezent, fundamentat corect pe Daniel 8:14 și prezentat în lumina soliei 1888, prin care Dumnezeu dorea să facă din Biserica Sa întruparea continuă a lui Hristos.

Brinsmead a păcătuit cu Baal, în cel mai profund sens al cuvântului. Dumnezeu vorbise, iar Brinsmead trebuia să cunoască viziunea cu cele două tronuri [aici]. El trebuia să știe că există un tron părăsit de Hristos, ocupat de Satana, tron de pe care diavolul trâmbița îndreptățirea prin credință. Doar prin credință.

El trebuia să știe - deoarece scrisese despre așa ceva - că Hristos trecuse la o a doua parte a lucrării Sale, și aștepta ca urmașii Săi să-L urmeze, să facă pasul înainte la următoarea fază, aceea a ștergerii păcatelor. Sanctuarul trebuia curățit, iar tronul pe care se mutaseră Tatăl și Fiul oferea bisericii și altceva afară de lumină și putere. De pe el veneau bucuria, vestea bună a eliberării de păcat, dragostea, o pasiune dezinteresată pentru căile neprihănirii, și pacea, împăcarea dintre două naturi aflate în conflict, părtășia de natură divină. Sub influența vindecătoare a acestor binecuvântări venite din Sfânta Sfintelor, adică ultima lucrare a lui Dumnezeu în planul de mântuire, biserica înflorește.

Brinsmead știa despre viziunea cu cele două tronuri, despre care scrisese în materialele lui. Avea toate informațiile posibile spre a înțelege tensiunea momentului, și care este scopul lui Satana așezat pe tronul părăsit de Hristos. [17]

Dar Brinsmead a părăsit locul lui glorios de la poarta Sanctuarului, în fața perdelei din Sfânta Sfintelor, acolo unde un deceniu întreg încercase să îmbie pe mireasa lui Hristos să vină la Nuntă. S-a întors la tronul din sfânta, ocupat de Baal, și a rămas imediat fascinat de forța influenței nesfinte pe care diavolul deghizat în Hristos o sufla către închinătorii lui. În acea influență era multă putere și lumină, iar Brinsmead și-a închipuit că este destul de tare să deosebească lumina adevărată de cea falsă. Dar a păcătuit cu Baal, și a murit.

Morala acestui episod tragic este evidentă: În caz de război, desconsiderarea informațiilor primite de la cartierul general este fatală.

Mai mult decât uimitor, veți vedea că Desmond Ford se potrivește perfect în rolul bătrânului profet din Betel, în drama pe care o analizăm noi aici.

Expresia „profet bătrân” înseamnă mai mult decât vârsta omului. Sensul este aici mai degrabă un fost profet, un profet de odinioară, care odată fusese și el omul lui Dumnezeu, și avusese o chemare sfântă. Evident, acum nu mai era profetul Domnului, și deci nu a putut fi folosit pentru a transmite solia de avertizare conducerii bisericii. El vedea apostazia din biserică, dar își trăia viața netulburat, bucuros că are o bucată de pâine mai albă de pus pe masă. Nu avea nimic de spus, și Dumnezeu nu-l putea folosi. A fost nevoie să caute pe cineva curat, neatins de idolatria populară din Betel.

Ford este avertizat

Nu o să vă vină să credeți, dar Ford, deși anglican, a fost câștigat la adventism prin citirea cărții Tragedia Veacurilor, de Ellen G. White, cea mai puternică lucrare despre Sanctuar, chiar doctrina pe care mai târziu urma să o combată cu atâta furie și profesionalism. A fost botezat pe la jumătatea anului 1945, iar în 1947 a venit să studieze la Avondale College. Era un tânăr valoros, inteligent și dotat, pe care Dumnezeu cu siguranță că îl putea folosi cu mare eficiență în lucrarea Sa. Conducerea seminarului a recunoscut în el aceste daruri, și la câțiva ani după absolvire, l-a chemat înapoi, pentru studii superioare. În această scurtă perioadă de aproape doi ani, Ford și Brinsmead au fost împreună la Avondale. În 1958, când conducerea seminarului decisese să-l exmatriculeze pe Brinsmead, Ford tocmai își terminase BA la Avondale, și cărările lor urmau să se despartă.

Cu o săptămână înainte de anunțarea deciziei de exmatriculare a lui Brinsmead, în sabat la capela seminarului, Desmond Ford era la amvon, la deschiderea serviciului divin care preceda predica. Deodată a auzit o voce care i-a cerut să privească la Robert Daniel Brinsmead. A privit, iar vocea a continuat: „Acest tânăr este vasul Meu ales.” Vorbind mai târziu, în familia Brinsmead, despre acest incident straniu, Ford a mărturisit că s-a împotrivit toată viața acelei voci. [18]

Extraordinară dragostea și purtarea de grijă a lui Dumnezeu pentru Ford, și pentru lucrarea Sa în acest popor! Prin acea descoperire uimitoare, Dumnezeu parcă îi spunea lui Ford: „Vezi că tânărul acesta este alesul Meu, însărcinat cu o solie de mare importanță, în zilele de criză în care pășiți. Nu cumva să te împotrivesți, nu cumva să te așezi în calea lui. Eu aștept de la tine să-ți unești forțele cu el, să-l sprijini, să-l încurajezi, să-ți unești destinul cu al lui, indiferent care vor fi costurile. Dar alegerea este la picioarele tale; nu te voi forța să Mă urmezi pe acest drum spinos.”

Vă imaginați cu ce forță colosală ar fi fost lovit poporul acesta, și curând lumea întreagă, cu solia fenomenală despre sanctuar încredințată acestui popor dacă Ford ar fi trecut imediat și necondiționat de partea lui Brinsmead?

Ce moment unic în istorie! Ce oportunitate extraordinară! Ce chemare directă pentru Ford de a accepta înalta onoare de a fi alături de omul ce fusese desemnat de către cer „vasul Meu ales”! Ce onoare să fie partener cu mesagerul prin care Dumnezeu chema biserica rămășiței la Nunta Mielului!

Cred că altcineva în locul lui lăsa și predică și tot, se ducea la Brinsmead, îl lua în brațe, îl scotea afară și îi mărturisea viziunea extraordinară pe care o avusese.

Altcineva în locul lui Ford uita pe loc subiectul predicii, și anunța toată suflarea seminarului, de la înălțimea aceluia amvon, că în mijlocul lor există un vas ales al Domnului, și că este cazul să i se dea cuvântul!

Oricine altcineva, da, dar nu Ford... O pierdere imensă, și pentru el personal, și pentru Brinsmead, și pentru cauza lui Dumnezeu. Ambițiosul Desmond a ales să se împotrivescă vocii care i-a vorbit. Cum să fie el „locul doi,” iar acest țărânel din boscheți, deja privit cu suspiciune și pe cale de a fi alungat din școală și din pastorație, să fie vasul ales al lui Dumnezeu? Nu, Vocea nu putea fi autentică. Trebuie că era un produs al minții lui, un joc al imaginației, necontrolat într-o minte complexă ca a lui. Sau poate și mai rău...

A lepădat haina profetică ce i se oferea, în favoarea unei strălucite cariere academice. El, care trebuia să fie partenerul cel mai apropiat al lui Brinsmead, omul care primise înștiințarea că Dumnezeu are de lucru în biserică acum, aici, a devenit principalul oponent al lui Brinsmead, și omul care i-a adus nenorocirea finală. Un profet mincinos, pe care Brinsmead l-a crezut, spre nimicirea lui totală.

Decada 1970-1980 poate fi numită Brinsmead versiunea 2.0, o radicală schimbare la față a celui care fusese inima redeșteptării uimitoare petrecută în anii 60. Brinsmead a îmbrățișat teologia reformaționistă a îndreptăririi doar prin credință, renunțând total la orice „sursă extra-biblică” și a devenit colegul și partenerul lui Ford în noua însărcinare, aceea de a duce adventiștilor evanghelia, vestea bună nepoluată de legalism.

A început să publice revista Present Truth, în care demonstra că tot ceea ce crezuse înainte era greșit, și că tot ceea ce combătuse înainte era corect. În teologia Brinsmead ver. 2.0 nu există sanctuar, nu există judecată de cercetare, nu există autoritate teologică la Ellen G. White, nu există biruință asupra păcatului, nu există o generație în viața căreia să se pună punct păcatului, ispășirea este totală și completă la cruce, iar Dumnezeu nu mai are nimic de făcut dincolo de îndreptățire. Tot ce are nevoie poporul este să creadă în lucrarea completă a lui Hristos pe cruce. Acum teologia lui suna foarte potrivit la urechile marilor noștri teologi. În sfârșit, Brinsmead trecuse de partea reformațiunii, lumina curată a evangheliei.

Rocada teologică a Conferinței Generale

Abia atunci CG s-a trezit din somn, după euforia succesului nesperat împotriva lui Brinsmead versiunea 1.0, îngrozită de consecințele devastatoare ale noii lui teologii asupra denominațiunii. Brinsmead 2.0 era cu mult mai de temut decât Brinsmead 1.0.

Frații erau bucuroși că biserica făcuse câțiva pași buni pe calea reconcilierii cu bisericile surori, dar nu erau nicidecum pregătiți să facă saltul cu întreaga denominațiune în spate direct în protestantismul evanghelic. Gestul era sinucigaș, iar ei știau bine că poporul nu este pregătit pentru așa ceva. Mai ales după marea redeșteptare pe care tocmai o calmaseră, când poporul nostru se apucase serios să studieze Scripturile și Spiritul Profetiei, era nebunesc să vii să le spui că doctrina sanctuarului este falimentară, sau că Ellen G. White nu este o sursă teologică credibilă.

Argumentul lui Brinsmead 2.0 era devastator. El susținea că acum este în desăvârșit acord cu teologia marilor savanți adventiști, Des Ford, Edward Heppenstall sau Hans K. LaRondelle, și nu înțelege de ce biserica refuză să-i întindă mâna dreaptă a părtășiei. Teologia cu care aceștia îl învinseseră pe Brinsmead 1.0 fusese kosher, din punctul de vedere al CG, iar acum, când Brinsmead 1.0 capitulase și își însușise teologia îmbrățișată de CG, aceasta devenea problematică... Ce sens are? Brinsmead nu înțelegea nimic.

Este greu de evitat sentimentul că frații începuseră să copieze piruetele lui Brinsmead. În timp ce Brinsmead 1.0 trecea în tabăra denominațională împotriva căreia luptase un deceniu, CG schimba regulile jocului, condamnând teologia cu care acesta fusese răpus. Acest joc periculos nu putea fi apreciat de nimeni, dar era singura cale de supraviețuire denominațională. Fără doctrina sanctuarului, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea trăgea obloanele și dădea faliment, deoarece nu exista niciun motiv serios pentru existența ei. Dacă evanghelia curată este doar îndreptățire, dacă nu mai este nimic de făcut după Cruce, atunci oamenii se puteau alătura oricărei biserici protestante.

CG a apelat acum la teologi favorabili teologiei lui Brinsmead 1.0, iar Review and Herald a început să reia, acum favorabil, multe dintre credințele de bază ale mișcării lui Brinsmead, deși cu destulă timiditate. Dintr-o dată frații descopereau valoarea doctrinei Sanctuarului, împotriva căreia tunaseră cu foarte puțin timp înainte. Deși liderii de la Review, Kenneth Wood și Herbert Douglass, erau oameni valoroși, corecți și convingși că evanghelia este mai mult decât îndreptățire, că Sanctuarul este valid, și că judecata de cercetare nu poate fi repudiată, administrația bisericii avea și alte interese în rocada pe care o făcuse cu Brinsmead 1.0.

Unii dintre frații cu influență considerau că, deși savanții liberali aveau dreptate că evanghelia este doar îndreptățire, o astfel de poziție exprimată oficial ar fi declanșat un dezastru, cea mai mare parte a membrilor bisericii nefiind dispuși să meargă pe acest drum. Pierdeau astfel controlul asupra denominațiunii, ceea ce pune în pericol marele câștig al negocierilor cu evanghelicilor, titlul de biserică creștină.

Ford s-a simțit trădat de această manevră, și a reacționat puternic atunci când i s-a cerut să se distanțeze oficial de Robert Brinsmead. Pentru Ford, un asemenea pas era inacceptabil, deoarece ar fi însemnat răstignirea propriei lui teologii. Plătit și școlit să-l combată pe Brinsmead 1.0, el își făcuse datoria cu brio, iar Brinsmead trecuse de partea cea bună a baricadei. Bunul prieten Brinsmead intrase în casă, și acceptase să „mănânce pâine și să bea apă” în locul unde i se spusese să nu facă așa ceva. De ce acum să nu fie primit cu brațele deschise, ca un bun luptător pentru cauza protestantă, pentru evanghelia curată?

Și într-adevăr, Brinsmead 2.0 era la fel de imbatabil în efortul de a dărâma tot ceea ce construise mai înainte. Nu exista minte în adventism care să facă față puterii lui de argumentație,

simplic și la obiect. Și a ținut-o așa pe tot parcursul anilor 80, făcându-i pe unii observatori să remarce, în glumă, că Brinsmead funcționează în decade. Lucru confirmat de timp, deoarece la începutul anilor 90 a făcut din nou o radicală schimbare la față, devenind Brinsmead 3.0 spre uimirea întregii lumi, adventistă sau nu. Vom reveni.

Așa cum am spus, Ford nu a fost dispus să se disocieze de Brinsmead 2.0, deoarece vedeau evanghelia în aceeași lumină. A continuat să predea la Avondale, unde era șeful catedrei de religie, teologia reformaționistă cu care îl răpusesese pe Brinsmead 1.0, și așezând într-o lumină nefavorabilă doctrina judecării de cercetare, incompatibilă cu îndreptățirea doar prin credință. Mulți tineri educați de el intrau în pastorație și diseminau fără teamă „lumina nouă” pe care o descoperiseră în seminar.

Acest lucru a produs o revoltă de proporții în mijlocul pastorilor mai în vârstă, și a celor care rămăseseră credincioși doctrinei sanctuarului așa cum o predicase Brinsmead 1.0 în ultima decadă. Un grup de „Frați Îngrijorați,” așa cum se auto-denumeau ei, au contactat Diviziunea și au protestat vehement împotriva teologiei reformaționiste a doctorului Desmond Ford. Revolta lor a devenit publică și se întindea în toată Australia, așa că, spre a evita scandalul, CG a decis să-l mute pe Ford, pentru o perioadă, la Pacific Union College, în Statele Unite.

Mutarea s-a dovedit neinspirată, Ford bucurându-se de o mare popularitate în biserică din America, unde comunitățile noastre erau hipnotizate de elocvența, rafinamentul și eleganța creștină a acestui predicator al neprihănirii prin credință. Versiunea lui de evanghelie se potrivea foarte bine cu aspirațiile membrilor sătui de legalism și dispuși să încerce și altceva afară de meniul formalist care li se servea sabbat de sabbat la adunare. Teologia îndreptățirii predicată de Ford și Brinsmead 2.0 avea două avantaje: Oferea siguranța mântuirii, și în același timp permitea un foarte confortabil armistițiu cu omul cel vechi și pasiunile lui pentru plăcerile acestei lumi. Nimeni nu părea să observe că Ford este un preterist convins, sub o mantie de futurist și o pălărie de historicist cu boruri foarte largi.

De asemenea, sub protecția teologiei QOD, tot mai mulți pastori și profesori se simțeau atrași de noua teologie, pe care o absorbiseră în școlile lumii, și pe care acum o găseau chiar în biserică, la teologii ei de vârf.

Comoția majoră s-a produs când Ford și-a declarat, la Pacific Union College, deschis și fără rezerve necredința în doctrina judecării de cercetare. Un enorm val de entuziasm s-a produs în lumea academică adventistă, mulți profesori și educatori apreciind curajul lui Ford, și simțindu-se acum liberi să predea ceea ce cred, fără să se teamă că își pierd serviciul.

Administrația nu a fost prea încântată de ceea ce se petrece la PUC, și l-a rugat pe Ford să-și clarifice poziția, care părea contrară doctrinei adventiste. I s-au dat șase luni să-și facă temele, la sediul CG, unde a produs o lucrare de 900 de pagini, asistat de teologi adventiști însărcinați de comitetul CG.

A urmat întâlnirea de la Glacier View din 1980, în care Desmond Ford și-a pierdut acreditarea, frații nefiind de acord să renunțe la judecata de cercetare în schimbul îndreptățirii doar prin credință. [19] Desigur, lucrurile sunt mai complicate, și nu doresc aici să intru în amănunte. Am vrut doar să precizez drumul pe care a mers Desmond Ford, și care este locul lui în acest vârtej uriaș declanșat de Robert Brinsmead.

Între 1980 și 1990, Brinsmead a militat pentru îndreptățirea prin credință așa cum au înțeles-o reformatorii, în publicațiile editate de el, Present Truth și Verdict, sperând să câștige biserica la teologia reformaționistă. Nu a reușit. Poporul nu l-a urmat pe acest drum de întoarcere spre Egipt, tratându-l cu inversul entuziasmului de pe vremea când chema biserica la poarta Sanctuarului, pentru Nunta Mielului.

De atunci, biserica rămășiței stă agățată între două păreri, neștiind ce să facă. Foarte puțini înțeleg că soluția lui Dumnezeu este părtășia cu natura divină. Cei mai mulți au rămas la convingerea că sanctuarul este important, dar tind să creadă și să practice adventismul dreptei radicale reprezentate de frații Standish, un tradiționalism de paradă, în numele unui adventism incapabil să iasă din impasul nostru laodicean.

Alții se simt atrași de evanghelicismul promovat de Ford, care oferă distracție maximă la braț cu firea pământescă, plus siguranța mântuirii deoarece Hristos a murit pentru noi. Este modern, este nou, deci trebuie să fie palpitant.

Deși regret situația, nu pot să îi condamn pe tinerii noștri atrași de stânga liberală, de Brinsmead 2.0 dacă vreți, când văd care este contra-oferta dreptei conservatoare, rămasă înțepenită în concepte pur teoretice, a căror eficiență sau validitate nu a dovedit-o nimeni, niciodată.

Acum poate s-a clarificat sensul expresiei pe care eu și Edi o îndrăgim: „Pentru mine, Brinsmead contează.” [20]

Pentru mine contează Brinsmead 1.0, iar pentru Edi contează Brinsmead 2.0; și, pentru consecvență, amândoi suntem uimiți de versiunea 3.0, deoarece există și o astfel de versiune.

Brinsmead 3.0

În 1990, Brinsmead a renunțat la tot ce era creștin sau creștinism. A renunțat la orice interes pentru teologie, și și-a dedicat timpul pasiunii lui pentru horticultură. Este proprietarul uneia dintre cele mai mari ferme horticole din lume, un fel de Paradis al fructelor tropicale, devenită punct de atracție turistică. A intrat și în politică, sperând să contribuie mai substanțial la bunăstarea unei societăți pe care o dorește înfloritoare și progresistă. A refuzat locul de onoare oferit lui de Dumnezeu în marea controversă, și acum a devenit o parte a Planului, chiar dacă una neînsemnată, neglijabilă.

Nu mai crede nici în Sanctuar, nici în doctrina îndreptățirii doar prin credință, nici în autoritatea Bibliei și în niciun fel de relație „pe verticală” cu vreo forță sau entitate spirituală. A reușit să ajungă la suma totală a cunoștinței binelui și răului: Eliberarea sufletului uman de tirania unui Creator. A devenit un valoros membru al speciei numită rasa umană, în cea mai pură și profundă formă a ei. Brinsmead 3.0 este, dacă vreți, idealul de individ pe care îl visează stăpânitorul acestei lumi pentru familia umană. Este modelul pentru toți închinătorii plecați în adorare la picioarele tronului de pe care diavolul predică acum „îndreptățirea prin credință.”

Acum este ateu, cu o tentă pronunțată de umanism și evoluționism, sperând ca natura umană să înainteze spre niveluri superioare de bunătate, slujire, noblețe. Brinsmead 3.0 este o

întoarcere la un tip de perfecțiune crasă, pe care a combătut-o toată viața. A fost mâncat de „leu” în cel mai pur sens al cuvântului. Parafrazând versetul din Osea, pot spune și eu fără nicio ezitare: Când vorbea Brinsmead, răspândea groaza în Israel. Dar când a păcătuit cu Baal, a murit. [21]

Note:

[1] „Am primit scrisori în care se spunea că Hristos nu putea să aibă aceeași natură ca omul, căci dacă ar fi avut, El ar fi căzut sub aceleași ispite. Dacă nu avea aceeași natură cu omul, El nu putea fi exemplul nostru. Dacă nu era părtaș al naturii noastre, nu putea fi ispitit așa cum este omul. Dacă pentru El nu era posibil să cedeze în fața ispitei, nu putea fi ajutorul nostru. A fost o realitate solemnă că Hristos a venit să poarte bătăliile ca un om, în locul omului. Ispitirea și biruința Lui ne spun că omenirea trebuie să copieze Modelul; omul trebuie să devină părtaș de natură divină” (RH 16 februarie 1890).

[2] Vezi mai multe detalii în Dave Fiedler, Walter Martin și Adventismul – aici – gsm1888.ro

[3] Herbert E. Douglass povestește o scenă interesantă legată de QOD și reacția editorilor de la RHPA, acolo unde a fost editat volumul. Directorul casei de editură, Cottrell, a protestat împotriva teologiei acestei cărți, trimițând o scrisoare Conferinței Generale. De asemenea, editorii au cerut modificarea unor pasaje esențiale. Dar când au primit manuscrisul în forma finală, după revizuri, au constatat că niciuna dintre sugestiile lor nu fusese acceptată. Atunci unul dintre ei a ieșit din biroul unde discutau problema, și a revenit cu un lighean cu apă și un prosop. Toți s-au spălat pe mâini, precum Pilat, ca o declarație că ei nu sunt vinovați pentru gestul criminal de care biserica se făcea vinovată, răstignind doctrina adventistă a Sanctuarului.

[4] Jones vorbește extensiv despre încheierea tainei lui Hristos, în seriile prezentate în fața sesiunilor CG din 1893 și 1895. El a înțeles cel mai bine ce înseamnă încheierea tainei lui Dumnezeu.

[5] În lucrarea lui, The Sanctuary Service, din care un ultim capitol, intitulat „Ultima Generație,” puteți citi aici.

[6] Vezi Short, Asemenea fraților Săi, aici.

[7] Este interesantă aici nuanța din relatarea Domnului Hristos. În timp ce unii au refuzat invitația și și-au văzut de holda și negustoria lor - acești unii fiind creștinii celorlalte biserici protestante - „rămășița” nu s-a mulțumit să arunce invitația la gunoi. Ea a făcut mai rău decât toți ceilalți „unii,” au batjocorit, persecutat și omorât pe poștașii Domnului.

[8] Când a început Brinsmead să-și prezinte poziția despre curățirea Sanctuarului, opoziția lui din Diviziunea Australasia, în frunte cu președintele ei, susțineau cu tărie că în momentul nașterii din nou, la botez, totul este curățit în credincios, și că nu mai este nimic de curățit. Iată cum era înțeleasă curățirea, în cuvintele președintelui Diviziunii: „Ce-ați zice să vină cineva și să vă spună, așa cum mi-a spus mie un tânăr aseară, ‘Frate Naden, suntem necurați,

suntem necurați!”? Ei bine frate, am răspuns, eu nu cred că sunt necurat. Nu știu cum înțelegi dumneata, dar eu când mi-am oferit inima lui Isus Hristos am terminat cu orice necurăție.”

[9] Mai târziu, la zece ani de la izbucnirea conflictului cu Brinsmead, fratele Naden își schimbă radical poziția, recunoscând că „noi atingem o stare de perfecțiune, sau lipsă de păcat, la a doua venire” (p. 25).

„La a doua venire, el (credinciosul), este glorificat, primește o coroană a neprihănirii, rădăcina păcatului va fi atunci total și definitiv eradicată din natura lui, și va deveni fără păcat pentru eternitate” (p. 26).

Și din nou: „Într-o zi, curând, rădăcina păcatului va fi total și definitiv eradicată din naturile noastre, la a doua venire a Domnului nostru, și vom deveni neprihăniți prin natură” (Roy Naded, *The Perfecting of the Saints – Why the Church Rejects the So-Called Awakening Message*, pagina 28). Poate din cauza acestui limbaj, care insistă că este vorba de o „eradicare” a rădăcinii păcatului, Brinsmead a schimbat accentul, de la unirea celor două naturi, în care vorbește în GEP, la conceptul eradicării naturii umane? Nu vom ști niciodată, dar este cert că acesta este un concept eronat, cu totul străin scopului etern al lui Dumnezeu, acela de a uni două naturi despărțite. În limba engleză, termenul pentru ispășire este „atonement,” cu sensul at-onement, punere, așezare împreună. Este corect. Ispășirea înseamnă unirea celor două naturi, umană și divină, despărțite prin păcat.

[10] Aceasta este singura variantă care a fost testată, toate celelalte rămânând în stadiul de teorie, ipoteză. Isus Hristos este Omul Model pentru scopul etern al lui Dumnezeu. O ființă umană în care există o fuziune de două naturi, El a fost testat la maxim, în situații variate, de mare complexitate, și a dovedit că aceasta este soluția la problema păcatului: Omenescul unit cu divinul nu păcătuiește.

[11] La începutul „agitației” Brinsmead, Naden încurajase publicarea și promovarea unui articol al fratelui Alan Starkey, numit Basic Brinsmead Belief, în care fratele Starkey încuraja biserica să creadă că „eradicarea rădăcinii păcatului, omul cel vechi, natura păcătoasă,” are loc acum, în experiența de zi cu zi. Brinsmead a început și el să folosească acest limbaj, prins în vârtejul controverselor. Iată ce spunea el despre acest articol: „Un lucru este clar din articolul fratelui Starkey: El susține că scopul lui Dumnezeu este să producă eradicarea naturii păcătoase în această viață, înainte de revenirea lui Hristos” (Brinsmead, *The Timing of Revelation 18 & The Perfecting of the Saints*).

[12] Vezi aici câteva citate despre părtășia cu natura divină.

[13] Într-o schiță auto-biografică, Brinsmead spune că familia lui a frecventat biserica reformistă pentru o scurtă perioadă de timp în copilăria lui, dar că au revenit în biserica adventistă deoarece nu apreciau spiritul și tendințele de superioritate ale acelor oameni, în special declarația că Biserica Adventistă este Babilonul. Brinsmead spune că, mai târziu, când a avut ocazia să cunoască biserica reformistă, nici el nu a acceptat poziția lor izolaționistă, sau declarațiile belicoase și nefondate împotriva Bisericii Adventiste.

Acest lucru este dovedit de loialitatea lui față de Biserica Adventistă, în mijlocul căreia a lucrat pentru mai bine de zece ani, deși fusese exclus. Și ar fi rămas un susținător loial al ei, dacă Ford nu-l convingea că evanghelia este doar îndreptățire.

[14] În discuțiile cu vice-președintele CG, unul dintre frații Standish contesta înțelepciunea de a-l aduce pe Ford să predea în America, temându-se de efectele devastatoare ale teologiei lui. Fratele de la CG încerca să-l liniștească, spunând că Ford „este un pește mare într-un acvariu mic,” acolo, în Australia, și că odată adus în America, se va dovedi „un pește mic într-un acvariu mare.” Profetia s-a dovedit eronată. Ford a devenit un rechin mare, ale cărui atacuri încă urmează să-și demonstreze efectul.

[15] Cu mulți ani în urmă, un prieten care tocmai terminase seminarul, îmi spunea că se simte și el foarte atras de conceptul curățirii Sanctuarului în Ziua Ispășirii pentru cei vii, și de asemenea de solia 1888, dar are serioase rezerve, din cauza eșecului lui Brinsmead, care a mers exact pe același drum, și apoi a părăsit adventismul.

[16] Nici chiar fratele lui Robert Brinsmead, John, nu l-a urmat pe drumul lui de întoarcere în protestantism, deși nu înțelegea prea bine cum a fost posibil așa ceva. Tot ce știa el era că Robert a devenit bun prieten cu Ford, ceea ce pentru el a fost un semnal de alarmă suficient spre a se ține departe.

[17] Brinsmead cunoștea viziunea despre cele două tronuri. Iată ce scria el într-o lucrare numită Proposition 41:

„Dar a sosit timpul pentru curățirea Sanctuarului. Omul păcatului știe că aceasta îi va produce o rană din care nu-și va mai reveni niciodată. De aceea, el a încetat opoziția împotriva lui daily, și propune catolicilor, protestanților și adventiștilor să se unească pe platforma doctrinei reformatorilor despre îndreptățirea prin credință – dispus să meargă oricât de departe spre a împiedica realizarea lui yearly în experiența poporului lui Dumnezeu. Uluitor, nu? Ei bine, se întâmplă chiar sub ochii noștri.

„Publicații prestigioase ca Time și Reader’s Digest spun că acum calea este liberă pentru ca protestanții și catolicii să se unească pe baza învățăturii lui Luther despre îndreptățirea prin credință. Cei care cred că așa ceva este prea mult chiar și pentru Satana, ar fi bine să-și aducă aminte cum vrăjmașul și-a încetat opoziția față de doctrina învierii la începutul istoriei bisericii creștine, și a folosit acea doctrină spre a schimba sabbatul. Astăzi, el dorește să implice biserica rămășiței în fabuloasa amăgire a unirii din „prima încăpere.” Viziunea este chiar pentru acest timp:

M-am întors să privesc la gruparea care rămăsese plecată înaintea tronului. Ei nu știau că Isus a plecat. Satana s-a prezentat așezat pe tron, încercând să ducă mai departe lucrarea lui Dumnezeu. I-am văzut privind spre tron și rugându-se: ‘Tată, dă-ne duhul Tău!’ Atunci Satana a suflat asupra lor influența lui nesfântă. În ea era lumină și multă putere, dar nu dragoste scumpă, bucurie și pace. Scopul lui Satana era să-i țină în amăgire, și să-i atragă înapoi prin amăgire pe copiii lui Dumnezeu. Am văzut cum unul după altul părăseau gruparea celor care se rugau lui Isus în Sfânta Sfințelor, și mergeau să se alăture celor dinaintea tronului; și imediat primeau influența nesfântă a lui Satana (Day Star – 14 martie 1846).

[18] Acest episod fascinant este descris în Nation Master Encyclopedia [aici], preluat dintr-o relatare a nepoatei lui Brinsmead, Julia Tyack [aici]. UPDATE feb 2010: Situl care găzduia această mărturie a fost închis, dar am găsit în Google Cache continutul, pe care îl puteți citi aici.

[19] Odată cu demiterea lui Ford, peste 150 de pastori au părăsit lucrarea, ca protest al deciziei CG, și mulți alți membri. Nu au fost excluși, ei singuri au plecat, nemulțumiți de direcția greșită în care merge biserica, deși Ford încerca să o scoată la lumină. Așa ceva nu s-a întâmplat în momentul în care Brinsmead a căzut, și și-a repudiat întreaga teologie. Aceasta spune multe despre autenticitatea unei solii, și loialitatea membrilor față de biserica rămășiței.

[20] Aud tot mai des ideea că Brinsmead a dus doctrina Sanctuarului până la concluzia ei logică, și, ajuns la acel capăt logic, „s-a dat cu capul de un perete de beton.” Frumoasă exprimarea, dar complet nefondată. Concluzia logică a doctrinei Sanctuarului este Nunta Mielului descrisă de Ioan în Apocalipsa, și demonstrată de Dumnezeu în Omul-Model, Isus Hristos, la care biserica încă nu a ajuns, din păcate. Și, deci, nici Brinsmead.

Eșecul lui Brinsmead a fost produs de părăsirea acestei doctrine, și întoarcerea la teologia reformaționistă a îndreptăririi doar prin credință. Când a susținut și predicat doctrina Sanctuarului – desigur, diferit de ceea ce susținea biserica vremii lui – Dumnezeu a fost alături de el, lucru dovedit în fenomenala redeșteptare din biserică, lucru nemaivăzut până atunci și nici de atunci încolo. Dar când a părăsit poziția lui glorioasă de la poarta Sanctuarului, și s-a întors la tronul de pe care Satana preluase lucrarea lui Hristos, a dispărut. Nu a mai fost capabil să adune nici măcar o mână de oameni dispuși să meargă cu el pe acel drum. Toți l-au părăsit, și nu și-a mai găsit un loc, oricât de modest, nici chiar în protestantismul la care chema biserica înapoi. A păcătuțit cu Baal și a murit.

Doctrina Sanctuarului va fi dusă la concluzia ei logică atunci când un popor va înțelege, și va fi dispus să vadă în Hristos realizarea scopului lui Dumnezeu cu omenirea (DA 161), și va veni la nuntă, astfel ca Dumnezeu să poată face din el „întroparea continuă a lui Hristos” (The EGW 1888Materials, 1709).

[21] Secvența prăbușirii lui Brinsmead este detaliat prezentată în Spiritul Profeției, el împlinind la literă această avertizare:

„Planul lui Satana este să slăbească încrederea poporului lui Dumnezeu în Mărturii. Apoi urmează scepticismul față de punctele vitale ale credinței noastre, stâlpii poziției noastre. Când Mărturiile, care odată erau crezute, sunt puse la îndoială și părăsite, Satana știe că cei amăgiți nu se vor opri aici; de aceea el își dublează eforturile până când îi propulsează în rebeliune deschisă, care devine incurabilă și duce la nimicire” (4T211).

Update 1: Iată ce spune Luke Ford, într-o notă autobiografică, despre tatăl lui: „Am crescut cu un tată care deținea două doctorate. Unul era în retorică. Tata putea să ia evenimente obișnuite și să facă din ele crime de război. Putea face o legătură între Avraam și crăciun; putea face aproape orice retoric” (<http://www.lukeford.net/blog/?paged=3>).
